

หกสัปดาห์อันตราย
ที่จะทำให้คุณ...ต้องมนตร์

LOST

3rd sign หมดน้ำตาของเหล็ก

STORY: กัลจิวดา ART: OTHILA / SHERRAE

1

บาตกรสม

อเล็กซ์ยืนอยู่บนถนนด้วยเท้าเปล่า ความเย็นของหินทำให้
เธอรุนงวว่า ทำไมเธอถึงมาอยู่ในชอกตึกที่เปลี่ยวร้าง เด็กสาวเงยหน้า
มองอาคารที่สร้างจากดิน ก็พบว่าไม้คบเพลิงติดผนังอยู่เป็นระยะๆ
ทอดยาวไปข้างหน้า อเล็กซ์เหลียวมองด้านหลัง ก็เห็นคบไฟติดตั้งอยู่
กลางแพะซึ่งลอยล้าเป็นจำนวนมาก มันอยู่ไม่ไกลจากที่ที่เธอยืนนัก

‘ที่นี่ที่ไหน’ อเล็กซ์คิด ขณะที่มือข้างอย่างกระตุ่นให้เดินไปในทิศ
ตรงข้ามกับแพะ ไม่นานก็ถึงถนนใหญ่

ถนนร้างไร้ผู้คนเงียบสงัดจนน่าอึดอัด อเล็กซ์เลื่อนมือไปกุมกำไล
อำพันอย่างเคยชิน และความอุ่นของกำไลก็เตือนให้เธอเล็กระมัดระวังตัว
มากขึ้น แต่สัญชาตญาณก็ยังกระตุ่นให้เดินต่อไป จนมาถึงทางแยก
อีกครั้ง เด็กสาวก็เลี้ยวซ้าย รวกับรู้ว่ามืออะไรบางอย่างรออยู่ที่นั่น

เพียงก้าวเข้าไปในซอยเปลี่ยวอีกซอยไม่กี่ก้าว เด็กสาวก็สะดุ้งเฮือก

“อ้าก!”

เสียงกรีดร้องโหยหวนอย่างน่าสยดสยองดังมาจากอาคารที่แขวนป้ายชื่อว่า ‘อิลซอร์’ แทนที่อเล็กซ์จะวิ่งหนี เธอล้มป่องตัววิ่งไปยังต้นเสียงก่อนจะหยุดแทบไม่ทัน เมื่อมีร่างชายฉกรรจ์วิ่งจากหน้าต่างชั้นสองลงมาตายคาที่ตรงหน้าเธอพอดี อเล็กซ์เงยหน้าดูจุดที่ผู้เคราะห์ร้ายพุ่งทะลุลงมา ขณะที่เสียงกรีดร้องยังดังต่อเนื่อง เธอวิ่งอ้อมศพตรงไปผลักประตูร้านบานที่เปิดอ้าอยู่ แล้วชะงัก

ศพคนนอนตายเกลื่อนกลาดบนพื้น เด็กสาวยกมือปิดปากกลั้นเสียงกรีดร้อง พลังไล่สายตาไปตามทางที่มุ่งสู่บันได เลือดสีแดงฉานไหลจากศพที่นอนตายพาดขึ้นบันได มันเจ็มนองชโลมขึ้นบันไดแล้วไหลรินตกลงมาเป็นชั้นๆ จนดูราวกับน้ำตกสีแดง กลิ่นคาวเลือดปนเปื้อนกับกลิ่นเบียร์และอาหาร คละคลุ้งจนน่าสะอิดสะเอียน

‘ไม่! ฉันไม่อยากไปต่อแล้ว’ อเล็กซ์บอกตัวเอง แต่ขาเจ้ากรรมกลับไม่ฟังเสียง มันยังคงเดินย่ำฝ่าธารเลือดที่เนืองนอง ความหนืดเหนียวที่ดูดฟ้าเท่ากับพื้นทุกอย่างก้าวทำให้อเล็กซ์ชนลูกชู้ไปทั้งตัว แม้จะก้าวเดินขึ้นขึ้นบันไดเลือดมาแล้ว แต่ฝ่าเท้าของเด็กสาวก็ยังคงดูหนึบหนับประทับรอยเท้าสีแดงฉานไว้เป็นทางยาว

เคิ่ง! ปี้ง!

“อ้าก!”

เสียงกรีดร้องดังมาจากห้องด้านในอีกครั้ง อเล็กซ์เดินเลียงศพที่นอนขวางทางเดินไปยังประตู ซึ่งถูกทำลายสลักจนไม่สามารถป้องกันผู้บุกรุกได้ เด็กสาวเบือนหน้าหนีจากภาพที่เห็นในห้องนี้ หากภาพเหตุการณ์เบื้องล่างนั้นน่าสยดสยองแล้ว ภาพในห้องนอนใหญ่ตรงหน้าซึ่งน่าจะเป็นห้องที่สวยงามที่สุดในอาคารหลังนี้ กลับสยดสยองยิ่งกว่า

ศพสามศพนอนอยู่ข้างคบบเพลิงบนผนังที่ร่วงลงมา เปลวไฟเผา

ฝ่าม่านและฝ่าปูที่นอนที่ถูกรื้อกระชากจากการต่อสู้ กลิ่นใหม่ของที่นอน ซึ่งชุ่มเลือดเหม็นคลุ้ง จนอเล็กซ์อยากอาเจียน ขณะเดียวกันชายร่าง อวบอ้วนก็ถูกดาบใหญ่ในมือคนร้ายฟันจนทรุดลงกองกับพื้น เสียงหยด เลือดจากปลายดาบฆาตกรกระทบพื้นดังๆ ขณะที่เหยื่อตาเหลือกโพลง ทัวทั้งร่างกระตุกรุนแรง เพราะเลือดทะลักจากทั้งปากและแผลที่คอ ก่อน จะกระตุกอย่างแรงอีกครั้ง เมื่อดาบไซกเลือดพุ่งแทงหน้าท้อง

สวป!

เลือดพุ่งกระชูดเป็นอนคมดาบและใบหน้าของฆาตกร ซึ่งก้ม กระจากคอเสื้อชายคนนั้นขึ้นมา ด้วยแรงกระแทกดาบบวกกับแรงกระชาก คอเหยื่อเข้าหา ดาบจึงเสียบทะลุร่างเหยื่อไป อเล็กซ์มีมือเย็นเฉียบอย่าง หนาวเหน็บจนเย็นแข็งที่ออกไป ในใจกรี๊ดร้องอย่างหวาดกลัวและบอกตัวเอง ให้รีบวิ่งหนีจากตรงนี้ แต่ขากลับไม่ขยับเขยื้อนแม้สักนิด

“ข้าจะถามเป็นครั้งสุดท้าย มัน...อยู่ที่ไหน” เสียงกระซิบของ ฆาตกรดังลอดมาให้ได้ยิน

“อีก! อีก!” เลือดขุ่นเหนียวทะลักจากปากชายผู้บาดเจ็บอีกกระลอก มันพุ่งไปรดราดเปียมของฆาตกรซึ่งพาดอยู่ที่ขา ก่อนชายคนนั้นจะ แน่ใจไป ฆาตกรจึงจำต้องปล่อยมือ ทั้งคนที่สิ้นใจคาดาบลงบนพื้น แล้ว ชักดาบกลับคืน จากนั้นลุกขึ้นยืน แสงจากเปลวไฟที่ลุกไหม้อยู่รอบๆ บริเวณทำให้อเล็กซ์เห็นหน้าฆาตกรชัดเต็มสองตา

ฆาตกรเป็นผู้หญิง สูงกว่าอเล็กซ์ เธอสวมชุดกระโปรงแนบเนื้อ เผยให้เห็นสัดส่วนเย้ายวนตาอย่างที่ทำให้หญิงสาวคนหนึ่งพึงมี แขนเสื้อ ข้างซ้ายยาวจดข้อมือ แต่ข้างขวากลับเปิดเปลือยหัวไหล่ซึ่งหุ้มด้วย เกราะเหล็ก สนับแขนส่องแสงแวววาว ทำให้ลำแขนสวยดูน่าเกรงขาม เธอ ยกมือมารูดเปียที่เปื้อนเลือดสีสด แล้วสะบัดเส้นผมให้เลือดหลุดออกไป

แหมะ! แหมะ! แหมะ!

เสียงหยดเลือดกระเด็นกระทบพื้นดังขึ้น ขณะที่หางตาของฆาตกร เหลือบมามองอเล็กซ์ แล้วหมุนตัวมาเผชิญหน้ากับอเล็กซ์ พลางปล่อย ผมเปียในมือทิ้งตัวลง เผยให้เห็นลวดลายแปลกตามบล้าคอบของเธอ และ อเล็กซ์ก็ไม่รู้ว่าตัวเองคิดไปเองหรือเปล่า ว่าลวดลายเหล่านั้นมันกำลัง คูดซึ่มเลือดที่อยู่บริเวณบ่าของเธอจนเกลี้ยง

ตึก!

เจ้าของลวดลายประหลาดเดินอย่างสามชุกเข้ามา อเล็กซ์ตัวกร สยตต่าขึ้นสบต่า แล้วหนวยะเยื่อไปทั่งหัวใจ เมื่อสบกับดวงต่าสีเทา อดมฟ้าที่แสดงออกชัดเจจนถึงจุดประสงคืในการเข้าใกล้ครั้งนั้

ตึกตัก! ตึกตัก!

หัวใจของอเล็กซ์เต้นเร็วตั้งร่วกลอง เด็กสาวแข็งใจตั้งสติให้มัน และพยายามจะหมุนตัววิ่งไป แต่ทุกอย่งก็หยุดนิ่ง ขณะเสียงน้ำหนักเท้า ของสาวฆาตกรเยื่ออย่งใกล้เข้ามา เลือดสีแดงไหลรินจากปลายดาบหยด ตามรายท่าง ในที่สุดหญิงสาวคนนั้ก็ประกบมือทั่งสองกำด่ามดาบ แล้ว ตัวด่าบพันใส่อเล็กซ์เต็มเหนียว

จับ!

เฮื่อ!

อเล็กซ์สะตั้งเฮื่อ กระเด็งตัวลุกขึ้นนั่งบนเตียง เหงื่อเย็นยะเยียบ ไหลโซมตัว บางส่วนไหลย้อยผ่านหางคิ้วลงมาเป็นท่าง เด็กสาวยกมือ ลูบคอสำรวจก่อนเป็นอย่งแรก พลางไล่สยต่ามตามองตามตัว เมื่อพบว่ ตัวเองยังปลอดภัย สมองก็สั่งการให้เธอใจเย็น ทั่งที่ร่างท่างยังสั้นเทวด้วย ความกลัว

“ก็แค่ความผินนำ แคผิน” อเล็กซ์พืมพ่า

‘แต่ว่านับตั้งแตเรามาที่ลิบาเนีย ไม่มีผินครั้งไหนที่ไม่เป็นจริงเลยนะ’

อเล็กซ์เงยตอในใจ

“ใช่ และที่ผ่านมามทุกครั้ง คนรอบตัวเราในฝันไม่มีใครเห็นเรา... ทำไม” อเล็กซ์ถามอย่างสะอวดใจ พลังกอดตัวเองแน่น เธอยังจดจำ ดวงตาสีเทาอมฟ้าของหญิงสาวคนนั้นได้ดี รวากับเจ้าของดวงตาคู่นั้น ยังยืนอยู่ตรงหน้า แถมกลืนความเล็ดที่ถูกเผาไหม้จนเหม็นคละคลุ้งไปทั่ว ยังติดจุมุกไม่เลื่อน

“คุณเป็นใครกัน” อเล็กซ์ถามโดยไม่มีคำตอบ สายลมทะเลพัด โขยเอื่อยๆ เข้ามาในห้องนอน ทำให้เหงื่อที่ไหลเมื่อครู่แห้งไปแล้ว แต่ร่างกายเธอนี้ลี ยังสั่นไม่หยุด

“เราอยู่ที่อาเจนตาร์ เรายังอยู่ที่นี้ ไม่มีทางเจอกับฆาตกรโหดอย่าง นั้นได้หรอก” อเล็กซ์พูดปลอบใจตัวเอง แต่ไม่ช่วยอะไร

เธอยังรู้สึกเหมือนว่าดวงตาคู่นั้นจ้องมองเธออยู่ และสื่อความหมาย ให้รู้อย่างชัดเจน ว่าศพต่อไปคือเธอ ทำไมผู้หญิงคนนั้นต้องอยากฆ่าเธอ ด้วย เธอไม่ได้ทำอะไรผิด และไม่ได้เข่นฆ่าใครเสียหน่อย เธออยู่ที่นี้ก็เพื่อ ช่วยลิบาเนียแท้ๆ แม้จะได้รับคำตอบแทนสูงก็เถอะ แต่ถ้าเลือกได้ใครจะ อยากเสี่ยงชีวิตกัน

อเล็กซ์ขมใจสลดภาพสยดสยองในฝันทิ้งไป เด็กสาวลูกจาก เตียงนอนเดินเข้าห้องน้ำ มินอาซึ่งนอนอยู่บนเตียงเล็กข้างทางออกรู้สึก ตัวตื่น เห็นเงาตะคุ่มๆ ของอเล็กซ์จึงลุกขึ้น และถามว่า

“ตื่นมาทำไมอเล็กซ์ ยังไม่เข้าเลย”

“ฉันอยากเข้าห้องน้ำนะ เอนนอนต่อเถอะ”

มินอาที่แทบล้มตาไม่ขึ้นพยักหน้ารับ แล้วพุบตัวลงนอนต่อ ปล่อยให้ อเล็กซ์เดินผ่านเข้าห้องน้ำไป

เสียงน้ำไหลจากปากรูปปั้นสิงโตทำให้ความตื่นกลัวของอเล็กซ์ ค่อยๆ เบาลาง แต่ข้างขากลับอ่อนแรงมากขึ้น สุดท้ายอเล็กซ์ก็ทรุดลงไป

นั่งอยู่ข้างอ่างอาบน้ำ สายตามองเหม่อไปยังผืนน้ำในอ่างที่ไอร้อนลอย
อวลอย่างอ้อยอิ่งอยู่

อาเจนตารีเป็นเมืองที่ร่ำรวย ชีวิตจึงสุขสบายทุกฤดูกาล ในวันที่
ที่อากาศเย็น น้ำก็จะอุ่น และในวันที่อากาศร้อน น้ำก็เย็นชุ่มฉ่ำชื่นใจ
หากเป็นในโลกเดิมของเธอ อเล็กซ์ไม่มีวันประหลาดใจกับเรื่องนี้ แต่ที่นี้
คือโลกที่ความสะตวงสบายจะเกิดขึ้นได้ต้องแลกกับแรงงานอีกนับร้อย
แล้วเมืองแห่งนี้มีความสะตวงสบายอยู่ทั่วทุกแห่ง มันต้องใช้แรงงาน
จำนวนมากเท่าไรกัน

“ฉันอยากพบคุณ ท่านแม่หมด ได้ยินฉันไหม” อเล็กซ์พิมพ์ เพราะ
อยากพบแม่หมดคนที่ทำให้เธอต้องมาติดอยู่ที่นี่ แต่ครั้งนี้คำร้องขอของเธอ
ไม่เป็นผล ทุกอย่างยังสงบนิ่ง อเล็กซ์จึงก้มมองกำไลอัมพันที่ข้อมือ ก่อน
จะเลื่อนสายตาไปมองอักขระตัวที่สามที่ปรากฏใหม่ให้เห็นเมื่อสามวัน
ก่อน

“เหล็กกล้า” อเล็กซ์อ่านคำคำนั้นซ้ำ

“ดาบเล่มนั้นคงทำจากเหล็ก แต่ทำไมถึงดูแวววาวนัก” อเล็กซ์
นึกทบทวนถึงดาบของหญิงสาวในฝันที่ฟาดฟันใส่เธอ ระยะเวลาผ่านไป
อเล็กซ์ฝึกซ้อมอาวุธกับพวกท่านไวเซอร์และอัศวินดีฟาย่อยๆ ไหนจะดู
พวกเขาฝึกซ้อมอาวุธด้วยการประดาบกัน ซึ่งดาบของพวกเขาติดสกับบอก
ว่า ล้วนดีจากเหล็กกล้าชั้นดีทั้งนั้น แต่ไม่มีดาบเล่มไหนส่องประกาย
แวววาวเหมือนดาบเล่มนั้น ที่สำคัญ ตั้งแต่อเล็กซ์มาที่ลิบาเนีย...ไม่เคย
เห็นนักรบหญิงมาก่อน

“หรือว่าที่เฟอราเมนจะมี มันเกี่ยวกับเฟอราเมนหรือเปล่า” อเล็กซ์
ครุ่นคิดและถามตัวเองอีกครั้ง พลังกระเถิบตัวไปจนขีดขอบอ่าง แล้ว
วกขึ้นมาล้างหน้า บางที่ได้น้ำเย็นๆ สมองอาจแจ่มใสขึ้น

แต่เมื่อเธอจุ่มมือลงน้ำก็ต้องแปลกใจ ที่สองมือของเธอเกรอะกรัง

ด้วยคราบสีน้ำตาลแดงเต็มไปหมด พอเหลืออบดูเท่ากับเกรอะกรังด้วยคราบสีน้ำตาลแดงไม่ต่างกัน

ดวงตาสีฟ้าของอเล็กซ์เบิกโพลง แล้วก้มมองตัวเอง ชุดนอนของเธอก็มีหยดเลือดกระเซ็นมาเต็มเป็นดวงเต็มไปหมด เด็กสาวรีบเดินไปยังตะกร้าหยิบชุดใหม่ที่เขาสลับใช้เตรียมไว้ให้ เธอถอดเสื้อผ้าชุดเดิมออกแล้วเดินลงอ่างอาบน้ำเพื่อล้างตัว จังหวะการเต้นหัวใจที่สงบลงแล้วกลับเต้นไม่เป็นลำดับขึ้นมาก็รอบ

“เลือด! เลือดอะไร” อเล็กซ์พึมพำพรางพยายามครุ่นคิด แต่ไม่รู้ว่าจะเริ่มจากอะไรก่อนดี เด็กสาวอาบน้ำล้างคราบเหล่านั้นออกทั้งตัวสระผม เช็ดทำความสะอาดอย่างถ่วงถ่วง แล้วเปลี่ยนชุดใหม่ ก่อนจะหยิบชุดนอนมาคลี่ออกตรวจตรา ก็พบว่าชุดนอนมีหยดเลือดสาดกระเซ็นมาโดนทั้งตัว แต่ที่พบมากที่สุดคือตรงชายกระโปรงชุดนอน ซึ่งมีเลือดเปื้อนซึมเข้าเนื้อผ้า จนผ้าตรงชายขอบกลายเป็นสีแดงคล้ำ

“ต้องซัก ซักออกให้หมด มันเป็นไปได้ เราไม่ได้ไปที่นั่นสักหน่อยก็แค่นี้” อเล็กซ์บอกตัวเองซ้ำๆ พรางนำชุดนอนไปซักและขยี้แรงๆ ตรงบริเวณที่มีคราบสีน้ำตาลแดงทุกจุด แต่คราบเหล่านั้นแห้งและฝังแน่นในเนื้อผ้าสีขาว จนเป็นรอยต่างสีน้ำตาล

“ทำยังไงดีล่ะ เผาทิ้งดีไหม ไมสิ จะเผาทำไม เราไม่ได้ทำอะไรผิดนี่ เราไม่ได้ฆ่าใคร...” อเล็กซ์พึมพำพรางกลอกตา แล้วสวมองด้านมืดของเด็กสาวก็คิดสะระตะไปถึงความช่วยเหลือจะมาชนกับเธอเป็นประจำและคราวนี้ก็ไม่น่าพลาด มันอาจจะมาเยือนในไม่ช้า

หลายสัปดาห์ก่อน เธอถูกกล่าวหาว่าช่วยเหลือนักโทษแหกคุกหลวง เพียงเพราะปราชญ์เวทตรวจสอพลังเวทมนตร์ที่หลงเหลืออยู่ในที่เกิดเหตุ แล้วพบว่าเป็นผู้มีเวทมนตร์ที่ไม่ได้บันทึกพลังเวทมนตร์ไว้ใน *บันทึกมหาเวท* ซึ่งก็มีเพียงแม่มดแห่งพาเวนน่าคนเดียว กว่าเธอจะ

หลุดพ้นข้อกล่าวหาที่นั่นมาได้ ก็ต้องได้คำให้การของเจ้าปีศาจซีแมน แล้วตอนนี้ล่ะ มันน่าจะเกิดคดีฆาตกรรมขึ้นที่ไหนสักแห่ง แล้วเธอก็ดันมีครบเลือดเต็มตัว

“ไม่หอรอกมัน เราไม่ได้ทำสักหน่อย” อเล็กซ์ปลอบใจตัวเอง ทั้งที่มีมือขี้ผ้าแรงขึ้น

“ไม่หอรอก มันจะไม่เป็นแบบนี้ เราไม่ได้ฆ่าใคร โอ๊ย! ทำไมมันไม่ออกสักที” อเล็กซ์พูดปลอบพร้อมกับคำเจ้าชูดนอนเจ้าปัญหาอย่างหัวเสีย แล้วหยุดนั่งหอบหายใจอย่างอ่อนใจอยู่ข้างอ่างอาบน้ำ พลังก้มมองรอยคราบเลือดที่ยังเป็นต่างดวงอยู่

“ทำยังไงดีอเล็กซ์ ทำยังไงดี... ไซ่ ต้องไปหาลูม” อเล็กซ์ลุกขึ้นพร้อมหันรีหันขวาง แล้วคว้าผ้าเช็ดตัวมาห่อชุดนอนไว้ พลังเดินออกจากห้องน้ำตรงไปที่ประตู

เสียงประตูเปิดทำให้อัลลัคซึ่งยืนอารักขาอยู่หน้าห้องหันมามอง

“อเล็กซ์ ตื่นแต่เช้าเชียว อเล็กซ์...เป็นอะไร”

“ลูค พาฉันไปหาลูมที”

อัลลัคมองหน้าอเล็กซ์ที่ซีดเผือดและฟังน้ำเสียงร้อร่นอย่างไม่เข้าใจ

“ด่วนเลย ขอร้องละ” อเล็กซ์รีบเร้า พลังกอดท่อผ้าในอ้อมแขนไว้แน่น

“ได้ ตามมาสิ” อัลลัคเร่งฝีเท้าเดินไปยังเขตที่พักของเหล่าไวเซอร์ซึ่งอาเจนตารีเตรียมเอาไว้ให้ ขณะที่อเล็กซ์วิ่งตามไปติดๆ ไม่นานก็ถึงหน้าประตูซึ่งอัลลัคยืนอารักขาอยู่

“ลูค อเล็กซ์ เกิดอะไรขึ้น” อัลลัคถาม

“อย่าเพิ่งถามมากมายค่ะ ขอฉันพบลูมหน่อย” อเล็กซ์ตอบ

อัลลัคอ้าปากจะถาม แต่ก็เปลี่ยนใจ เขาก็เพิ่มพำเบาๆ ให้อเล็กซ์ขึ้น

รอ เพื่อเข้าไปแจ้งก่อน ลักครู้้อลวินก็เดินออกมา แล้วนำทางอเล็กซ์เข้าไปในห้อง โดยให้อัลลิสขึ้นประจำการคุ้มกันพื้นที่แทน

“เกิดอะไรขึ้น” ลูมิแนร์ถามขึ้น ขณะนั่งลงบนเก้าอี้ยาว ชายหนุ่มอยู่ในชุดนอนเรียบง่ายแต่หรูหราด้วยเสื้อคลุมลวดลายของชนเผ่าอเรียมา อเล็กซ์เดินไปทรุดนั่งข้างๆ โดยไม่ขออนุญาต

ลูมิแนร์ที่ถูกปลุกกลางดึกมองท่าที่รื้อรอนของอเล็กซ์ แล้วพยักหน้าให้อัลลิสออกไป อเล็กซ์จึงคลี่ห่อผ้าออก

“นี่”

ลูมิแนร์ก็มมมองของในห่อผ้า แล้วเงยหน้าสบตาอเล็กซ์ “มันคือ...”

“คราบเลือด”

“เจ้าบาดเจ็บตรงไหนหรือ” ลูมิแนร์ถาม พยายามมีมือมาจับข้อมือของอเล็กซ์เพื่อตรวจสอบ

“เปล่า ฉันไม่ได้เป็นอะไร แต่ฉันว่าต้องมีคนเป็นแน่ๆ”

ลูมิแนร์ขมวดคิ้ว ขณะอเล็กซ์คลี่กางชุดนอนที่เปียกน้ำชุ่มทั้งตัวออก พลังลละล้าลสะลักบอกว่า

“ฉันไม่ได้ทำอะลุม ฉันตื่นมาก็มีเลือดเต็มไปหมดเลย แต่ฉันเห็นคนฆ่ากันในพื้นที่”

“ใจเย็นๆ อเล็กซ์ แล้วค่อยๆ เล่า” ลูมิแนร์เตือน

อเล็กซ์เงยหน้าสบตาชายหนุ่ม เธอสูดหายใจลึก ก่อนจะเรียบเรียงเรื่องราวเล่าว่า

“เมื่อที่ฉันฝันเห็นเมืองเมืองหนึ่งที่ไหนไม่รู้ แต่ไม่น่าใช่อเรียมา และไม่ใช่ที่นี่ ฉันเดินอยู่ในเมืองนั้น อยู่ๆ ก็ได้ยินเสียงกรีดร้อง แล้วก็ผู้ชายตกจากหน้าต่างลงมาตายตรงหน้าฉัน ฉันตามไปดูก็พบคนถูกฆ่าเยอะเยอะ แล้ว แล้ว แล้ว...”

ยิ่งเล่าอเล็กซ์ก็ยิ่งตื่นกลัวมากขึ้นเรื่อยๆ เสียงพูดสั้นจนฟังไม่ได้

ศัพท์ ลูมิแนร์ที่รอฟังเรื่องเล่าอย่างตั้งอกตั้งใจ จึงต้องเลื่อนมือไปกุมมือเด็กสาวไว้ อาการสั่นของอเล็กซ์ค่อยลดลง แล้วพูดต่อว่า

“แล้วฆาตกรก็หันมามองฉัน แล้วเขาก็ฟัน!”

“ฟันเจ้า?”

อเล็กซ์พยักหน้า

“แล้วยังไงต่อ”

อเล็กซ์ส่ายหน้า “ไม่รู้ แล้วฉันก็สะดุ้งตื่นขึ้นบนเตียงนอนที่นี่”

“เจ้าตื่น แสดงว่ามันเป็นแค่ฝัน แต่เลือดนี่...”

“เลือดเต็มไปหมดเลย ถ้ามันเป็นฝันจริง ทำไมถึงมีเลือดล่ะ ลูมิแนร์เกิดอะไรขึ้น” อเล็กซ์ถามเสียงสั่น เธอกลับไปหมด กล่าวว่าตัวเองได้ทำอะไรไปจริงๆ หรือเปล่า พอหลับถึงได้ไปโผล่ในอีกที่หนึ่ง และกล่าวว่าภัยร้ายจะมาถึงตัว ฆาตกรคนนั้นเห็นหน้าเธอด้วย หากเหมือนในหนังฆาตกรรมอำพรางที่เธอเคยดู เธอคนนั้นจะต้องตามล่าเธอแน่ ยังไม่นับว่า เธออาจถูกมองว่ามีส่วนเกี่ยวข้องกับการฆ่าคนตั้งมากมายที่เธอคนนั้นก่อขึ้นด้วยก็ได้

“เจ้าเริ่มใช้มนตร์เคลือบย้ายได้ตั้งแต่เมื่อไร” ลูมิแนร์ถามเสียงขริม

“มนตร์อะไร ฉันทำไม่เป็น” อเล็กซ์ที่เพิ่งหลุดจากภวังค์ครุ่นคิด

ตอบ

“แต่เจ้าทำมันไปแล้ว เจ้าไม่รู้ตัวหรือ” ลูมิแนร์ถามย้ำ จนอเล็กซ์สบตาลูมิแนร์นิ่ง

“นายคิดว่าฉันโกหกหรือ” อเล็กซ์ได้กลับด้วยน้ำเสียงติดหูตึงทึง ทำให้ลูมิแนร์ถอนหายใจ

“อย่าทำตัวมีปัญญาอเล็กซ์ ข้าแค่ถามให้แน่ใจ ไม่ใช่ไม่เชื่อเจ้า”

เด็กสาวมองคนแก่ตัวอย่างไม่อยากยอมรับ เขาแสดงออกชัดเจนขนาดนี้ ว่าเขาไม่เชื่อใจเธอ แต่เธอไม่มีเวลามาสงใจเรื่องไร้สาระอื่น ตอนนี้

หวังสวัสดิภาพตัวเองมากกว่า

“ฉันว่าฉันไม่ได้ทำ แต่อำพินนี่ต่างหากมันอาจจะทำ ฉันจำได้ว่า ตอนอยู่ในฝันมันอุ่นๆ ด้วย ทำไงดีล่ะลูม มีคนตายเยอะแยะเลย แล้วเกิดขึ้นที่ไหนก็ไม่รู้ ฆาตกรคนนั้นเห็นหน้าฉันด้วยนะ เธอต้องมาตามล่าฆ่าฉันปิดปากแน่เลย”

ลูมิแนร์ก็มอมองชุดนอนเปียกปอน แล้วยกมือคลำที่คอเสื้อชุดนอน
“มีบางอย่างหายไป” ลูมิแนร์เอ่ย

อเล็กซ์ก็มอมองอย่างพิจารณาแล้วขมวดคิ้ว ก่อนจะอุทานว่า

“กระดุมเสื้อเม็ดบนสุด! มันต้องหลุดตอนที่ถูกพินแน่”

“มันน่าจะตกอยู่ที่นั่น ตอนที่เจ้าเคล็อนย้ายตัวเองกลับมา”

ลูมิแนร์คาดการณื

อเล็กซ์หันหน้าชี้ดเผือด เธอพลิกมือออกจากการเกาะกุม แล้วเปลี่ยนเป็นกำมือลูมิแนร์แน่น ก่อนจะถามหยิ่งเชิงว่า

“ในโลกของฉัน เมื่อเกิดคดีฆาตกรรม ถ้ากองพิสูจน์หลักฐานตรวจสอบพื้นที่และพบของประจำตัวของใครบางคนตกอยู่ในที่เกิดเหตุ คนคนนั้นจะตกเป็นผู้ต้องสงสัยและถูกสอบสวน...ที่ลีบาเนียเป็นแบบนี้ไหม”

ลูมิแนร์พยักหน้า อเล็กซ์หลับตาอย่างหมดแรง พลังถามต่อว่า

“ลูม บอกฉันที กระดุมเม็ดนั้นมีคนมากกว่าหนึ่งคนใช้มันใช่ไหม”

ลูมิแนร์ก็มอมองกระดุมเสื้อซึ่งมีตราสัญลักษณ์ของวิหารพาเวนมีค่า เขานิ่งเงียบกันไป จนกระทั่งอเล็กซ์ลืมหัดถามซ้ำด้วยแววตาวิงวอน ชายหนุ่มจึงตอบว่า

“ไม่ใช่ กระดุมชุดนี้ท่านแม่สั่งหล่อขึ้นใหม่เป็นพิเศษ เพื่อใช้กับชุดที่ตัดเย็บใหม่ให้ท่านแม่มดแห่งพาเวนน่า”

2

ผู้ต้องสงสัย

ดิสก้า อิลรอน ตื่นขึ้นกลางดึกเพราะไฟสี่อสารของเขาลุกฟุ้งขึ้นมา ปกติเขาไม่ใช่คนตื่นยาก แต่ทุกครั้งที่ตื่น ถ้าไม่ใช่สาวเจ้าที่นอนข้างตัวเกิดกลายเป็นนักฆ่ายามวิกาล ก็เพราะหญิงงามนอนดิ้นเกินไป แต่คืนนี้กลับมีเหตุให้ต้องตื่น เพราะไฟสี่อสารปลุกเขากลางดึกอย่างนี้ มันสร้างความประหลาดใจให้แก่ชายหนุ่มเป็นอย่างยิ่ง

“ว่าไง ฟีกีรีต” ดิสก้าถาม ขณะลุกจากเตียงโดยมีไฟสี่อสารลอยตามเขามา

“เกิดฆาตกรรมขึ้นที่อิลซอร์ครับ” เสียงร่าบเรียบของหัวหน้าหน่วยรักษาความปลอดภัยเขตเมืองหลวงดังจากดวงไฟสี่อสาร รวากับเป็นเรื่องธรรมดา ดิสก้าชะงักมือที่กำลังรินน้ำใส่แก้ว

“มีคนใจกล้าขนาดเข้าไปยุ่งกับตาแก่อิลซอร์ด้วยนั่นหรือ” ดิสก้าถามเหมือนไม่อยากจะเชื่อ

“ท่านอิลซอร์ไม่ได้เป็นอะไรครับ แต่แขกที่พักที่นั่นเมื่อคืนนี้... เสียชีวิตทั้งหมด”

ดิสก้าเงยหน้ามองเปลวไฟสีเทา “คนงานละ”

“เสียชีวิตหนึ่งรายครับ ท่านอิลซอร์ไม่ได้อยู่ในร้านตอนเกิดเรื่อง ตอนนี้พวกเรากำลังตามหาตัวท่านอยู่ แต่ไม่พบร่องรอยเลยครับ”

“ตาแก่ที่เอาแต่สร้างปัญหานั้นหายไปปรี ทั้งที่มีคนตายในร้านตัวเองมากมายเนี่ยะ” ดิสก้าถามด้วยน้ำเสียงเคร่งเครียดผิดจากเวลาปกติ

“ครับ”

ดิสก้าเงยไปหลายนาทีแล้วพูดต่อว่า “อิลซอร์คือร้านของตระกูลอิลรอน ใครกันที่กล้ามาแห่หน้าเสื่อ”

“อาวุธที่ใช้เป็นดาบยาว ผู้ใช้มีความชำนาญมาก ลงมือได้รวดเร็ว และไร้ความปรานี ทุกศพถูกปาดคอตรงตำแหน่งเส้นเลือดใหญ่ มีเพียงศพของคาซ่าคนสนิทของท่านอิลซอร์คนเดียว ที่มีแผลเพิ่มที่ท้องครับ”

ดิสก้าหรีตาลง “ปาดคอ แล้วทำไมต้องแทงท้องด้วย”

“ทะลุถึงด้านหลังเลยครับ” ฟีกีรีตบรรยายสภาพศพต่อ

คำบอกเล่าของผู้ใต้บังคับบัญชาทำให้ดิสก้าอยากไปเห็นสภาพินที่เกิดเหตุด้วยตัวเอง ติดตรงที่พิธีไว้อาลัยศพของเซตารีแห่งอาเจนตาร์ยังไม่เสร็จสิ้น ถ้ากลับตอนนี้คงเสียมารยาทมากทีเดียว

“แจ้งกองกำลังรักษาเมืองหลวงให้ตรวจตราคนที่ถือดาบยาวเป็นพิเศษ แล้วลดระดับการป้องกันในเขตมหาปราสาทลง”

“แต่...” ฟีกีรีตทำท่าจะท้วง เขายังพูดไม่ทันจบ ดิสก้าก็พูดย้ำคำสั่งเดิม

“ทำตามที่ข้าสั่ง หากฆาตกรอยากมีเรื่องกับคนของอิลรอน ข้าก็อยากแน่ใจว่า มันจะไปได้ไกลถึงวิหารบูชาเทพีราซีคา”

น้ำเสียงนิ่งเย็นของผู้เป็นนายทำให้พีกริตจำต้องรับคำ “ครับ”

“มีอะไรน่าสนใจในที่เกิดเหตุอีก”

“เราพบกระดูกเนื้อ ซึ่งน่าจะเป็นของคนร้ายตกอยู่เม็ดหนึ่งครับ”

“หืม? แปลก ลงมือได้รวดเร็วหมดจดขนาดนั้น กลับทิ้งหลักฐานไว้นั้นหรือ ช่างใจกล้าเหลือเกิน”

ดิสก้าพึมพำ สะดุดใจกับหลักฐานในที่เกิดเหตุ ขณะเดินเข้าห้องอาบน้ำ ถอดชุดนอนออก เผยให้เห็นร่างกำยำที่เต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อของนักรบผู้กล้าแกร่ง ที่คูดงามอยู่ท่ามกลางแสงสะท้อนของเปลวเทียน รอยสักกลดลายประจำเผ่าเฟอราเมนซึ่งพาดจากหัวไหล่ขวา ผ่านลำคอ เลื้อยไปจนถึงแผ่นหลัง ยิ่งดูทรงอำนาจและมีชีวิตชีวายามชายหนุ่มขยับก้าวลงในอ่างอาบน้ำอย่างสบายอารมณ์

“เป็นกระดูกสีทองและมีสัญลักษณ์ของวิหารพาเวนมีค่าของออเรียมาด้วยครับ”

ความรื่นรมย์จากการอาบน้ำหายวับไปเมื่อฟังรายงานต่อมา ดิสก้าหันไปมองดวงไฟสีออสการ์ที่เฝ้ายามดับไป เพื่อรอฟังความเห็นของเขา แล้วย่นถามว่า

“ใครเป็นคนพบ”

“ข้าเอง ก็อย่างที่รู้ครับ เราจำเป็นต้องรายงานไปยังหน่วยสืบสวน ดังนั้นข้าจึงจำเป็น...”

“ช่วยละ!” ดิสก้าอุทานอย่างนึกขึ้นได้ แล้วรีบขึ้นจากอ่างอาบน้ำคว้าผ้ามาเช็ดตัวแบบลวกๆ จากนั้นหยิบชุดนอนที่กองอยู่มาสวม พลางถามว่า

“เจ้าส่งไปเมื่อไร...”

“เมื่อหนึ่งชั่วโมงก่อนครับ ดูเหมือนตอนนี้หน่วยสืบสวนได้ส่ง ‘เรดบลัด’ ออกไปแล้ว”

คำว่า ‘เรดบลัด’ ทำให้ดิสก้าหาลับตาลงอย่างหมดหวัง เฟอราเมน เป็นเมืองที่มีคนตายทุกวัน ตั้งแต่เหตุทะเลาะวิวาทกันธรรมดาไปจนถึง ฆาตกรรม เลือดสีแดงฉานไม่เคยเหือดแห้งจากแผ่นดินเฟอราเมน และ นั่นเป็นสิ่งที่บ่งบอกว่า พวกเราคือชนเผ่าที่แข็งแกร่งที่สุดในลิบาเนีย เรดบลัดคือหน่วยสืบสวนที่ตั้งขึ้นเพื่อตรวจสอบคดีที่เกิดขึ้นมากมาย เหมือนไม่หมดสิ้นเหล่านั้น พวกเขาจะตามกลิ่นจากหลักฐานและ สอบสวนผู้ต้องสงสัยทุกคน ในทุกสถานที่ของลิบาเนียอย่างถูกกฎหมาย

“ท่านดิสก้าคิดว่าออเรียมีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้หรือครับ”

ดิสก้าอยากหัวเราะ แต่หัวเราะไม่ออก “เจ้าคิดอย่างนั้นหรือ”

“ไม่ครับ ไวเซอร์แห่งออเรียมาไม่ใช่คนที่รักการฆ่าฟัน และการ ลงมือที่โหดเหี้ยมอย่างนี้ ไม่น่าใช่ฝีมือของออเรียมา”

“ถูกต้อง”

“และคนร้ายตัวจริงก็ไม่น่าจะมีความแค้นอะไร ที่ต้องการทำให้ เฟอราเมนกับออเรียมาต้องขัดแย้งกัน”

“ใช่”

เสียงฟีกิริตเงียบไปแล้วดังต่อว่า “มันจะมีเหตุผลอะไร ที่ทำให้ คนร้ายสร้างเรื่องดึงชนเผ่าที่รักความสงบอย่างนั้นเข้ามาเกี่ยวข้องล่ะ ครับ”

ดิสก้ากดปุ่มเปิดประตูหิน องค์กรที่ดีฟ้าของเขาที่ขยับยื่นตัวตรง ดิสก้าเดินผ่านพวกเขาไป พลังพูดว่า

“เพราะออเรียมาไม่ชอบที่พวกมันต้องการไง”

“ไม่ใช่ กระตุ่มชุดนี้ท่านแม่สั่งหล่อขึ้นใหม่เป็นพิเศษ เพื่อใช้ กับชุดที่ตัดเย็บใหม่ให้ท่านแม่มดแห่งพาเวนน่า”

อเล็กซ์อยากให้ตัวเองหุเพื่อนที่ได้ยินอย่างนั้น เด็กสาวก้มมอง

ชุดนอนตัวเอง แล้วงยมองหน้าลูมิแนร์

“ทำไมพวกนายถึงได้ชอบทำอะไรที่มีหนึ่งเดียวกันนั้กันนะ มันลำบากรู้ไหม” อเล็กซ์ตอบว่า

คำกล่าวหาของเด็กสาวทำให้ลูมิแนร์เลิกคิด “ใช่เวลาจะมาเป็นข่าวใหม่เนี่ย”

“แล้วจะให้เวลาไหนล่ะ ตอนนายนั่งทำงาน หรือตอนซ้อมดาบตี มันต้องตอนนี้แหละ นี่ฉันเดือดริ้นเพราะพวกนายอยู่เนะ มีแต่คนบ้าเท่านั้นที่คิดว่าฉันจะทำเรื่องแบบนั้นได้ ให้ตายเถอะ! ซวยอีกละสิฉันตั้งแต่มาที่นี่ทำไมมีแต่เรื่อง ตืออย่างเดียวที่ได้ทอง” อเล็กซ์บ่นงม้ง่า แล้วยกมือยัฒมตัวเองจนยู่งเหียง ลูมิแนร์จึงต้องดึงมือเด็กสาวออกจากศีรษะ

“เจ้าควรกังวลเรื่องอื่นมากกว่าทองที่เอาไว้ซื้อแต่ของเล่นนะ”

“นี่ บอกทีคร้ั้งแล้วว่าไม่ได้ซื้อของเล่น...เอ้อ ว่าตามจริง ถึงฉันจะซื้อของเล่น แล้วมันเกี่ยวอะไรกับนายด้วย เลิกชวนหาเรื่องทะเลาะเถอะ มาช่วยกันคิดเพื่อจัดการปัญหานี้ก่อนดีกว่า พวกเขาจะมาจับตัวฉันไหม”

“นี่ข้าหาเรื่องเจ้าอยู่หรือ” ลูมิแนร์ยัฒมเสียงเรียบ

อเล็กซ์พยักหน้า “ใช่สิ ใครละที่เริ่มก่อน กลับเข้าเรื่องเถอะ ฉันว่าถ้าไอ้กระดุมเมื่อนั้นมันเป็นตัวบ่งชี้มาที่ฉัน อีกไม่นานพวกเขาก็ต้องรู้ใช่ไหม ว่าฉันน่าจะอยู่ในเหตุการณ์นั้นด้วย ประเด็นคือที่นั่นมันที่ไหนก็ไม่รู้นี่สิ”

“เจ้าเห็นอะไรบ้าง” ลูมิแนร์ถามเป็นงานเป็นการ

อเล็กซ์นั้งไป “บ้านเรือนที่ทำจากดิน มีแพที่มีดวงไฟลอยอยู่ แล้วก็...อ้อ ก่อนวิ่งเข้าไปในร้านเห็นคนตายเป็นเปือ ฉันเห็นป้ายหน้าร้านชื่อ อิลซอร์”

“อิลซอร์? เจ้าแน่ใจนะ” ลูมิแนร์ถามย้ำ

อเล็กซ์พยักหน้า พลังจึ่มสองนิ้วมาที่สองตาตัวเองอย่างมั่นใจ

“แน่ใจสิ เห็นชัดเต็มสองตานั้นเลย ไม่ผิดแน่”

“อิลชอร์นั้นเหวอ บังเอิญเกินไปแล้ว” ลูมิแนร์พึมพำอย่างไม่อยาก
เชื่อ

อเล็กซ์ฟังดูคล้ายลูมิแนร์จะรู้จักร้านที่เธอพูดถึง เลยตาโตขึ้นอย่าง
ดีใจและถามว่า “มันคือที่ไหนเหวอ”

“อิลชอร์เป็นร้านอาหารพร้อมที่พัก ซึ่งเป็นของตระกูลอิลรอนแห่ง
เฟอราเมน” ลูมิแนร์ตอบ

อเล็กซ์ขมวดคิ้ว “อิลรอนเหวอ...นั่นเป็นธุรกิจของครอบครัวคุณ
ดิสก้าเหวอ แสดงว่ามันต้องอยู่ที่เฟอราเมนใช่ไหม”

ลูมิแนร์พยักหน้า

“โห! อย่างนี้ฉันสบายเลย ฉันมีพยานตั้งเยอะ คุณดิสก้าก็เป็น
พยานให้ฉันได้ ว่าฉันไม่ได้ทำ”

“ทั้งที่ใครๆ ก็รู้ว่าแม่ मदแห่งพาเวนน่าไปไหนมาไหนอย่างสบายๆ
ได้ด้วยเวทมนตร์เนี่ยนะเหวอ”

คำท้วงติงของลูมิแนร์ทำให้อเล็กซ์หน้าเสียว พลังลูกปัดไอล่าพัน
ที่ข้อมืออย่างหงุดหงิด ตั้งแต่มีเจ้าสิ่งนี้ ชีวิตเธอก็ยุ่งยากขึ้นเยอะเลย
พักหลังนี้มันก็ไม่ค่อยช่วยเธอแล้วด้วย ช่วงเวลาคับขันก็ยังไม่ช่วยเลย
แถมยังมาก่อเรื่องให้ไม่เว้นแต่ละวันอีก

“แต่ฉันใช้ดาบไม่เป็นนะ พวกนายสอนฉันให้ใช้แค่มืดสั้น คุณ
ดิสก้าก็รู้” เด็กสาวเถียงเสียงอ่อยๆ

“ดิสก้าล่ะรู้ และข้าก็ไม่คิดว่าดิสก้าจะสงสัยว่าเจ้าทำ แต่ถ้า
เรดบลัดละก็ไม่แน่”

“เรดบลัด?”

“หน่วยสืบสวนของเฟอราเมน ได้รับอำนาจเต็มจากสภาเพียร์ริ-
ดอร์น สามารถขอความร่วมมือได้จากทุกคนเผื่อเพื่อชาติ หากผลออก

มาว่าผิดจริง ก็ออกหมายจับได้โดยมีสภาเพียรดิออร์นเป็นผู้หนุนหลัง”

“จับแล้วตัดสินด้วยหรือเปล่า” อเล็กซ์ถามอย่างตกใจจนหน้าซีดเผือด ด้วยกลัวว่าหากคนกลุ่มนั้นตั้งศาลเตี้ยขึ้นมาพิพากษาเสียเอง เธอจะทำอย่างไรละ

ลูมิแนร์ส่ายหน้า “ถ้าเป็นคนของเฟอราเมนก็ใช้ศาลของเฟอราเมน แต่ถ้าเป็นชนเผ่าอื่นก็ให้ใช้ชนเผ่านั้นๆ จัดการ เว้นแต่ความผิดนั้นส่งผลต่อความมั่นคงของชนเผ่าเฟอราเมน สภาเพียรดิออร์นจะเป็นผู้พิพากษาเองโดยใช้กฎหมายกลาง”

“โอเค ฉันน่าจะได้รับความยุติธรรมอยู่บ้างละ” อเล็กซ์พูดอย่างโล่งใจได้เปลาะหนึ่ง

“เจ้าไม่ต้องห่วงเรื่องศาลไม่ให้ความเป็นธรรมกับเจ้าหรอก ข้ารับรองได้ ว่าทุกศาลโปร่งใส”

อเล็กซ์ปรายตามองคนพูดแล้วแย้งว่า “ฉันไม่กังขาในความโปร่งใสของศาล แต่ในเรื่องพยานหลักฐานก็ไม่แน่”

ดวงตาสองคู่สบกันนิ่ง แล้วลูมิแนร์ก็ถามเรื่องส่วนตัวของเด็กสาวขึ้นในเวลาที่ไม่ควรที่สุดเป็นครั้งแรก

“ดูเหมือนเจ้ามีประสบการณ์ไม่ดีกับการพิจารณาความผิดมาก่อนสินะ”

อเล็กซ์ถอนหายใจยาว แล้วตอบว่า “ในโลกของฉัน เด็กทุกคนต้องเรียนแล้วก็สอบวัดระดับความรู้ พวกนายมีสอบใหม่”

ลูมิแนร์พยักหน้า

“แล้วเคยลอกข้อสอบกันไหม”

“พวกเราไม่เคยลอกข้อสอบ เพราะที่นี้เราสอบทีละคน” ลูมิแนร์ตอบเสียงขรึม หน้าตาซึ่งขังจนอเล็กซ์อยากย้อนว่า เธอไม่ได้คิดว่าเขาลอกข้อสอบสักหน่อย

“ฉันก็ไม่ได้ลอก แต่มีคนลอก แล้วโยนความผิดให้ฉัน” อเล็กซ์อธิบาย

“แล้วทำไมเจ้าไม่ชี้แจงความจริงล่ะ ว่าเจ้าไม่ใช่คนลอก อาจารย์ของเจ้าคงไม่โง่ขนาดดูไม่ออก”

หลังจากฟังคำแนะนำของลูมิแนร์แล้ว อเล็กซ์ก็ทำหน้าเหมื่อย

“ถ้าพูดแล้วเขาเชื่อ ฉันก็ไม่มีวันได้มาอยู่ที่นี้หรอก โลกของฉันไม่สวยงามเหมือนที่นี้หรอกนะ ผู้คนที่นั่นก็ไม่ได้ซื่อตรงเหมือนคนที่นี่ด้วย”

ลูมิแนร์ทำท่าจะแย้งอะไรสักอย่าง แต่อเล็กซ์ก็เอ่ยต่อ

“เอาเป็นว่า งานนี้ฉันต้องกลายเป็นผู้ต้องสงสัยแน่ เรื่องเกิดที่เฟอราเมน แล้วแม่ मदแห่งพาเวนน่าเป็นคนของชนเผ่าแอมมอริน ไซ้ใหม่ฉันเคยได้ยินแบบนั้น...”

เมื่อชายหนุ่มพยักหน้า อเล็กซ์ก็พูดต่อ “ฉันแสดงว่าฉันต้องไปขึ้นศาลที่แอมมอรินไซ้ใหม่ คุณวาซาเรียคงช่วยฉันได้”

ลูมิแนร์มองคนที่เริ่มคิดหาทางออกให้ตัวเองเป็นฉากๆ ขณะที่เขาจะทิ้งแผนการที่เด็กสาวคิดเองเออเองอยู่นั้น อัลวินก็ส่งเสียงขออนุญาตดังเข้ามา

“ท่านดิสก้าขอเข้าพบท่านแม่ मदแห่งพาเวนน่าครับ”

อเล็กซ์หันขวับไปที่ประตูที่เพิ่งเปิดออก ลูมิแนร์ลุกยืนต้อนรับเพื่อน

“ใจอเล็กซ์ เข้าไปหาเจ้าที่ห้อง แต่มินอาไม่เห็นเจ้าอยู่ในห้อง เลยคิดว่าเจ้าต้องอยู่ที่นี้” ดิสก้าทักด้วยรอยยิ้มเหมือนทุกที แต่อเล็กซ์กลับไม่ไว้ใจรอยยิ้มนั้น

“คุณดิสก้าจะมาจับฉันหรือ” อเล็กซ์ถามตรงๆ พลางขยับเข้าใกล้ลูมิแนร์อย่างไม่รู้ตัว

ดิสก้ายักไหล่ “ข้าเปล่า ข้าไม่มีหน้าที่นั้น เพียงแต่จะบอกว่า เรดบัลด์ออกจากเฟอราเมนมาแล้ว ไม่เกินสามวันพวกเขาจะมาถึงอาเจนตาร์

เพื่อสอบสวนในเบื้องต้น ข้าเลยอยากมายืนยันอะไรสักหน่อย”

“เจ้าอยากื่อยืนยันอะไร ดิสก้า” ลูมิแนร์ถาม

“อเล็กซ์อยู่ที่ร้านอิซซอร์ตอนเกิดเหตุฆาตกรรมจริงหรือ” ดิสก้า

ถาม

ลูมิแนร์หันไปสบตาอเล็กซ์ แล้วหยิบชุดนอนของอเล็กซ์ที่เริ่มหมาดแล้วมาส่งให้ดิสก้า

ไวเซอร์แห่งเฟอราเมนก้มมองกระดุมที่เรียงเป็นแนวบนชุดนอนแล้วเหลือบมองยังตำแหน่งกระดุมเม็ดบนสุดของตัวเสื้อซึ่งหายไป ดวงตาคมกริบของดิสก้าเพ่งดูเส้นด้ายที่เคยยึดติดกับกระดุมเม็ดนั้นซึ่งถูกตัดไปแล้วพิมพ์ว่า

“มันไม่ได้ถูกตัดด้วยดาบ”

“แต่เธอฟาดดาบใส่ฉัน” อเล็กซ์โพล่ง

ดิสก้าเหลือบสบตาอเล็กซ์ “เธอ?”

อเล็กซ์ยิ้มแหยๆ แล้วตอบว่า “อ้อ ก็คนร้ายเป็นผู้หญิง”

ดวงตาของดิสก้าเปล่งประกายเจิดจ้า แล้วส่งชุดนอนตัวนั้นให้อัศวินดีฟาของเขาเข้าไป พลางพูดว่า

“กระดุมเสื้อของอเล็กซ์เม็ดนั้นถูกตัดออกด้วยรังสีดาบ การควบคุมดาบว่ายากแล้ว แต่คนคนนี้ก็กลับควบคุมได้แม้กระทั่งรังสีของดาบ ให้ตัดเส้นด้ายที่เย็บติดกระดุมไว้ได้อย่างพอดีบพอดี ในเฟอราเมน ผู้ชายที่ทำงานนั้นได้มีน้อยกว่าน้อย ยิ่งผู้หญิงซึ่งใช้ดาบได้เก่งกาจขนาดนั้น ข้ายังไม่เคยเจอเลยนะอเล็กซ์”

“เธออาจเป็นคนเก่งที่ไม่เคยเปิดเผยตัวก็ได้ ใครเขาจะประกาศก้องว่าตัวเองเก่งอะไร” อเล็กซ์แย้ง นั่นยิ่งทำให้ดิสก้าหัวเราะ แต่ไม่รู้ทำไมอเล็กซ์ถึงไม่รู้ลึกว่าดิสก้าหัวเราะเพราะขบขันเหมือนปกติ

“เจ้าคิดว่าเป็นคนของชนเผ่าอื่นหรือเปล่า” ลูมิแนร์ถามเปลี่ยนเรื่อง

ดิสก้าสายหน้า “ไม่รู้สิ แต่มีสิ่งหนึ่งที่ข้ารู้”

“อะไรคะ” อเล็กซ์ถาม

ดิสก้ายิ้มให้อเล็กซ์ “ถ้าเจ้าบอกรายละเอียดซึ่งเป็นเบาะแสของ คนร้ายได้ บางทีเรดบลัดอาจเปลี่ยนสถานะของเจ้าจาก ‘ผู้ต้องสงสัย’ ไป เป็น ‘พยานผู้เห็นเหตุการณ์’ แทน”

อเล็กซ์สบตาดิสก้า แล้วความกังวลของเธอก็เริ่มลดลง “ฉันจำได้ จำได้แม้กระทั่งรอยสักบนตัวของเธอเลยละ”

น้ำเสียงกระตือรือร้นของอเล็กซ์ดังกังวานไปทั่วห้อง ขณะที่ชายหนุ่ม ทั้งสองนั่งกันไป

“รอยสักงั้นหรือ” ดิสก้าถามเสียงเครียด

อเล็กซ์พยักหน้า “ใช่ ถ้าไม่ใช่รอยสักก็คงเป็นรอยเพนต์ แต่มันดู เหมือนจริงมากเลยนะ แถมมันเหมือนดูดเลือดได้ด้วย”

ยิ่งเล่าอเล็กซ์ก็ยิ่งขลุ่ย แต่พอเห็นดิสก้ากับลูมิแนร์ยังนิ่ง เธอเลย ถามว่า

“ทำไมเธอ ที่นี้เขาไม่สักกันหรือ”

ดิสก้าสายหน้า “สักได้ เฟอราเมนเป็นชนเผ่าเดียวที่นิยมการสัก แต่...พวกเราไม่อนุญาตให้ผู้หญิงสัก”

“ไม่อนุญาตนี่หมายความว่า...”

“ผิดกฎหมาย” ลูมิแนร์ตอบแทนเพื่อน ขณะที่ดิสก้าเอ่ยต่อว่า

“คนร้ายเป็นผู้หญิง ใช้ดาบยาว มีฝีมือไม่ใช่ย่อย แถมยังมีรอยสัก ผู้ร้ายคนนี้ชักน่าสนใจมากขึ้นทุกทีแล้ว”

“เจ้าคิดว่านี่คือสัญญาณของพวกเจ้าหรือเปล่า” ลูมิแนร์ถาม ดิสก้าอย่างเป็นกังวล

ดิสก้ายิ้มเครียด “ไม่รู้สิ แต่ที่รู้คือ ต่อให้ไม่ใช่สัญญาณนั้น ข้าก็ ต้องหาผู้หญิงคนนั้นให้เจอ”

3

หลาหนี

“ไหนเจ้าว่า นางไม่ใช่แม่มด” เสียงหัวหวานดังจากเปลวไฟ
สีสารกลางห้องนอนของอเล็กซ์ ขณะที่มินอนั่งกอดเข้ามองเปลวไฟ
สีเหลืองนิ่ง แล้วเหลือบมองประตู่ ซึ่งตอนนี้คนที่คอยอารักขาอเล็กซ์
และจับตามองเธอไม่อยู่ที่หน้าประตูแล้ว

“อเล็กซ์ไม่ใช่” มินอตอบเสียงเบา

“นางอาจโกหกเจ้า ถ้าไม่ใช่แม่มดจะใช้มนตร์เคลื่อนย้ายได้ยังไง”
เจ้าของเสียงเดิมแย้ง

“อำพันแห่งพาเวนเป็นคนทำ พี่...ทำอะไรอเล็กซ์ เลือด...เต็มเลย”
มินอถาม ขณะเหลือบมองคนเดียว ตอนที่เธอเดินไปรับหน้าไวเซอร์แห่ง
เฟอราเมนแล้วกลับมาหาอเล็กซ์ก็พบความเลือดติดอยู่บนผ้าปูที่นอน

“นางยังปลอดภัย เหมือนกับไอ้แก้อิลซอร์” น้ำเสียงหึ่มที่ดังตอบ
มาทำให้มินอถอนหายใจยาว พร้อมกับหัวใจที่สั่นยะเยือก

“พี่...”

“แล้วพี่จะติดต่อมา” เจ้าของเสียงนั้นตัดบทแล้วยุติการติดต่อ ดวงไฟสื่อสารดับไปแล้ว แต่มินอายังนั่งนิ่งอยู่ที่เดิม เด็กสาว พุบหน้ากับเข่าอยู่นาน จนมีเสียงบานประตูเปิดออก มินอจึงเงยหน้า มอง เห็นอเล็กซ์เดินอย่างแข็งๆ เข้ามา

“อเล็กซ์ เจ้าหายไปไหนมา ท่านดิสก้ามาหา” มินอถาม พลังปรับสีหน้าและน้ำเสียงให้เป็นปกติ

“ไปหาลูมณะลี เกิดเรื่องใหญ่แล้วมินอ มีใครก็ไม่รู้ไปฆ่าคน ล้างบางในร้านของตระกูลอิสรอนของคุณดิสก้า แล้วฉันก็ดันไปอยู่ที่นั่น เขาเลยส่งหน่วยเรดบลัดอะไรสักอย่างมาจับตัวฉันไปสอบสวน” อเล็กซ์ เล่าเรื่องด้วยสีหน้ากังวลและยุ่งยากใจมาก พลังนั่งลงบนเตียงของมินอ

“จริงหรือ ทำไมเจ้าถึงไปอยู่ที่นั่นได้ล่ะ” มินอถามด้วยสีหน้าปกติที่สุด เธอมั่นใจว่าอเล็กซ์จะไม่โกหก และเธอต้องรู้ว่าอะไรทำให้ แม่ मदก้ามะลอคคนนี้ใช้เวทมนตร์ได้

‘มันผิดปกติมาก อเล็กซ์ไม่ใช่แม่ मद แต่กลับใช้เวทมนตร์ได้ หรือว่าอเล็กซ์จะเป็นแม่ मदจริงๆ’

“ก็นั่นแหละปัญหา ฉันนะไม่เคยควบคุมไอ้ก่าไล่นี้ได้เลยสักครั้ง แรกๆ ขอให้มันช่วยในเวลาคับขัน มันก็ช่วยดีอยู่หรอก แต่พักหลังๆ มาเนี่ย มันชักเริ่มขี้เกียจแล้วมั้ง เหมือนหลอดไฟเก่าอะ ดิดๆ ดับๆ อยู่นั่นเอง”

มินอขมวดคิ้ว อเล็กซ์มักหลุดปากพูดพร่ำคำแปลกๆ ที่เธอไม่รู้จัก ซึ่งใช้เปรียบเทียบกับสิ่งที่เกิดขึ้นกับสิ่งที่ไม่ได้อยู่จริงในโลกใบนี้ อย่างนี้แหละ เธอถึงเชื่อว่าอเล็กซ์ไม่ใช่แม่ मदแห่งพาเวรน่า

‘ขอให้ไม่ใช่จริงๆ เถอะ’ มินอภาวนา

“หรือว่ามันกำลังจะหมดฤทธิ์แล้ว” อเล็กซ์คาดเดาดังๆ ทำให้ มินอสะดุ้ง

“ไม่มีทางหรรอก อัมพันเป็นของที่มีพลัง ไม่มีทางหมดฤทธิ์ง่าย ๆ
หรรอก อเล็กซ์”

อเล็กซ์พยักหน้าคล้อยตามคำพูดมินอา แล้วถอนหายใจเฮือกใหญ่
พลาจลัมตัวลงนอนแผ่ มินอาจึงล้มตัวลงนอนตาม พลาจลามาว่า

“เจ้าว่าเรตบลัดจะมาจับตัวเจ้าหรือ ทำไมล่ะ”

อเล็กซ์ยกมือแตะกระดูกเสื่อ “ก็ไอ้กระดูกนี่นะสิ ลูมบอกว่า ท่าน
เซตารี่สั่งทำขึ้นเป็นพิเศษเพื่อฉันโดยเฉพาะ คนร้ายพลาดดาบใส่ฉัน ตัด
เอากระดูกม่วงไว้ในที่เกิดเหตุเม็ดหนึ่ง ฉันก็เลยตกเป็นผู้ต้องสงสัย บ้า
ชะมัด ช่วยอะไรอย่างนี้ไม่รู้”

มินอานิ่งไป ขณะที่อเล็กซ์ผุดลุกขึ้นมามองหน้ามินอา

“มินอา”

“อะไรหรือ”

“ผู้หญิงไม่ฝึกดาบกันหรือ ครั้งก่อนฉันชวนท่านหญิงก็มาয়াให้
มาฝึกดาบกับลูม ก็โดนท่านหญิงแม่ของเธอพูดดูถูกว่า กุลสตรีไม่ควรฝึก
ดาบ”

มินอาขมวดคิ้ว “ไม่นะ ผู้หญิงก็ฝึกได้ แต่ว่าออเรียมาเป็นชนเผ่า
รักสงบ ผู้หญิงจึงไม่ฝึกกัน ถ้าเป็นที่เฟอราเมนก็ไม่แน่ ว่ากันว่า ผู้หญิง
ของชนเผ่านั้นต้องฝึกดาบกันทั้งนั้น อย่างน้อยก็ขึ้นพื้นฐานเพื่อปกป้อง
ตัวเอง”

“ทำไมล่ะ”

มินอาขยับตัวลุกขึ้น “ที่นครหลวงเฟอราเมนขึ้นชื่อเรื่องการฆ่าฟัน
แต่เดิมชนเผ่านี้เชื่อว่า เทพีราซีคาโปรดปรานเลือดซึ่งเป็นโลหิตของโลก
การบูชาเทพีราซีคาจึงต้องใช้เลือด บนแท่นสักการะที่มหาวิหารราซีคาถูก
สร้างขึ้นเพื่อการบูชายัญนะ แต่ไม่ได้ทำมาหลายพันปีแล้ว ว่ากันว่า หาก
แท่นสักการะได้ดื่มเลือด เทพีราซีคาจะแสดงแสนยานุภาพ อเล็กซ์เป็น

อะไรี่เปล่า ตัวสั้นเซียว”

อเล็กซ์หันหน้าซีดเผือด ยกมือขึ้นกอดตัวเอง แล้วพูดว่า “พอพูดถึงเลือด ก็เลยนึกถึงภาพเหตุการณ์ในร้านอิซซอร์นะสิ เลือดนองเต็มไปหมดเลย แต่ผู้หญิงคนนั้นกลับไม่มีสีหน้าสะทสะท้านสักนิด”

“ผู้หญิง...เจ้าจำหน้าคนร้ายได้ไหม” มินอาลุกขึ้นใจถาม และใจหายวาบ เพราะสิ่งเลวร้ายที่เธอกลัว มันเกิดขึ้นจริงๆ

“จำได้สิ เธอก็รู้ว่าฉันความจำดี เพราะฉันคุณดิสก้าเลยบอกว่า ถ้าเรดบลัดอะไรนั้นมาถึง จะกันฉันไว้เป็นพยานในคดีนี้ อย่างน้อยก็มีเรื่องดี ๆ บ้างละ” อเล็กซ์เอ่ยพลางลุกจากเตียงเพื่อน เดินไปดึงผ้าปูที่นอน เป็อนเลือดบนเตียงของเธอออก

มินอาลุกไปดึงมืออเล็กซ์

“ทำไมเธอมินอา” อเล็กซ์หันไปถามเพื่อนอย่างสงสัย

มินอารีบปล่อยมืออเล็กซ์ แล้วเสมองผ้าปูที่นอนในมืออเล็กซ์ พลังพูดเปลี่ยนเรื่องราว “เจ้าจะเอาไปไหน”

“ลูมบอกว่าให้จัดการให้เรียบร้อย ก่อนทาสของอาเจนดาร์จะมาเห็น จะให้คนอื่นรู้ไม่ได้ว่าเกิดอะไรขึ้นในเฟอราเมน นอกจากเหล่าไวเซอร์ด้วยกัน”

“ฉันเข้าใจให้เอง ตอนแรกคิดว่าต้องรอให้เรดบลัดมาตรวจสอบก่อนนะ ข้าเลยไม่ได้เก็บ” มินอาตอบ

“ช่วยกันดีกว่า เจ้านี้ก็รอบคอบจังเลยนะ ขนาดยังไม่รู้อะไร แต่เห็นเลือดก็รู้แล้วว่าเกิดเรื่อง รอทำตามระเบียบเลย ฉันละตกใจแทบแย่”

มินอายิ้มอ่อน ทั้งที่หัวใจของเธอเต้นถี่เร็ว อเล็กซ์ไวใจเธอมาก หากเป็นอัลลุดคงสงสัยแล้ว ว่าทำไมเธอจึงนึกถึงเรดบลัดได้ ทั้งที่อเล็กซ์ยังไม่ได้เล่าอะไรให้ฟังเลย

“แล้วเจ้าบอกท่านไวเซอร์ไปแล้วหรือ ว่าหน้าตาคนร้ายเป็นยังไง”

อเล็กซ์จับชายผ้าด้านหนึ่งแล้วเดินไปพบกับชายผ้าอีกด้านในมือ
มินอา พลังตอบว่า

“อ้อ เธอสวยนะ แต่โหดชะมัด มีรอยสักด้วย เอ้อ! ทำไมเฟอรา-
เมนถึงไม่ให้ผู้หญิงสักลายบนตัวล่ะ”

มินอาจับชายผ้ามาทบกันและถือไว้ ขณะที่อเล็กซ์รอดมือกลับไป
ฝั่งตรงข้ามจนสุด แล้วจับชายผ้าขึ้นมาเพื่อจะนำไปทบอีกชั้น

“เพราะรอยสักเป็นของสูงสำหรับนักรบเฟอราเมนนะสิ มีความเชื่อ
ว่า รอยสักเป็นร่องรอยที่เทพไอยม์มอบให้ชาวเฟอราเมน ซึ่งมีพลังและ
คุ้มครองผู้สัก แต่เทพไอยม์โปรดปรานผิวพรรณอันงดงามของผู้หญิงและ
ไม่เอายากให้มีราศี จึงไม่อนุญาตให้ผู้หญิงสัก”

อเล็กซ์ขมวดคิ้ว “เทพไอยม์ไม่ใช่ดวงอาทิตย์ซึ่งเราบวงสรวงบูชา
แสงแรกอยู่ทุกวันหรือ”

มินอายิ้ม “ใช่”

“เอ้า! เทพเจ้าแบบนั้นจะโปรดปรานผิวพรรณผู้หญิงได้อย่างไร แดด
นะมีแต่จะเผาผิวผู้หญิงจนหมดสวยเสียมากกว่า ผู้หญิงในโลกของฉันนะ
ต่อให้ชอบอาบแดดแค่ไหนก็เถอะ ยังต้องทาครีมกันแดดเลยนะ ไม่งั้นคง
ได้เป็นมะเร็งผิวหนังแน่”

“ครีมกันแดด? มะเร็ง?” มินอาทวนคางงๆ

อเล็กซ์รับผ้าปูที่นอนที่พับเรียบร้อยไปวาง ขณะที่มินอาดึงผ้าห่ม
บนเตียงมาพับต่อ

“ไม่ต้องสนใจฉันหรอก เธอเป็นว่า เทพเจ้าชั้นนั้นชอบให้ผิวผู้หญิง
เรียบเนียน เลยกำหนดไม่ให้ผู้หญิงสักรอยบนตัว แล้วชนเผ่าเฟอราเมน
ก็เชื่อ เลยตราเป็นกฎหมาย ้อ้! ความเชื่อนี้ไม่ว่าโลกยุคไหนก็ไม่เข้าใคร
ออกใครจริงๆ”

“อีกเหตุผลหนึ่งที่ห้ามไม่ให้ผู้หญิงสัก ก็เพราะตอนสักลายเหล่านั้น

เขาห้ามใส่เสื้อผ้านะลิ”

อเล็กซ์เลิกคิ้ว “อ้อ ฉันเข้าใจละ มันดูไม่งามใช่ไหม หญิงสาวที่ยังไม่แต่งงาน ไม่ควรให้ใครเห็นเราใส่ไหม ฉันหาช่างสักเป็นผู้หญิงก็ได้นี่”

“ในเฟอราเมนไม่มีหอรอก” มินอาตอบ พลางหลุบตาประกบชายผ้าห่มทับกันไปในแนวยาว แล้วสะบัดเบาๆ พร้อมอเล็กซ์

“นั่นผู้หญิงคนนั้นก็คงเบรียวมกเลยสินะ สำหรับคนที่นี่นะ มีทั้งรอยสัก แถมยังใช้ดาบเก่ง คุณดิสก้าบอกว่า เธอคนนั้นใช้รังสีดาบมาตัดกระดูกเนื้อเมื่อนั้นของฉัน อืม รังสีดาบเนี่ยจะคล้ายๆ แรงอัดของลมหรือเปล่านะ”

“รังสีดาบไม่ใช่แรงอัดของลมหรืออเล็กซ์ ดาบทุกเล่มที่ดีขึ้นจากเหล็กกล้าเพื่อมิชชีเวทมนตร์ ก็คล้ายกับอำพันที่พอมดขึ้นนั้นแหละ นักดาบที่ฝึกฝนอย่างหนักจนวิชาแก่กล้า จะกระตุ้นและเร่งเร้าให้ดาบแผ่รังสีออกมาได้ รังสีนั้นสามารถแผ่พุ่งไปได้ไกล และเคลื่อนไหวไปในหลากหลายทิศทางมากกว่าวิถีดาบปกติ” มินอาอธิบายไปเรื่อย จนเริ่มรู้สึกว่อกอเล็กซ์เงียบไป เธอจึงหันไปสบตา

“ทำไมเธอ” มินอาแกล้งถามหยิ่งเชิง เมื่อรู้ตัวว่าตัวเองพูดมากไป

“เธอนี่รอบรู้จริงๆ มินอา ขนาดเรื่องของเฟอราเมนก็รู้ด้วย มีอะไรที่เธอไม่รู้บ้างเนี่ย” อเล็กซ์ถามด้วยน้ำเสียงชื่นชม

มินอายิ้มอ่อน “ใครๆ ก็รู้ทั้งนั้นแหละอเล็กซ์ การเป็นทาสก็ดีอย่างนี้แหละ ขอแค่มีเหตุกับความจำใจได้หน่อย อยการู้อะไรก็ได้รู้”

อเล็กซ์พยักหน้าอย่างเห็นด้วย แล้วเปลี่ยนเรื่อง

“คุณดิสก้าบอกว่า ไม่เกินสามวันเรดบลัดน่าจะมาเจออาเจนตาร พวกเขาจะสอบสวนฉัน แล้วถ้าฉันให้ข้อมูลที่ช่วยต่อรูปคดี ฉันก็ไม่ต้องเป็นผู้ต้องสงสัยละ หรือถึงเป็น ลูมบอกว่าแม่มดแห่งพาเวอนน่าเป็นคน

ของแอมมอริน ฉันต้องไปขึ้นศาลพอมด”

“นั่นสิ อีกสองวัน พิธีไว้อาลัยศพท่านเซตารีแห่งอาเจนตารีก็จะเสร็จจึ้น แต่ว่า...มันจะง่ายขนาดนั้นเลยหรือ แคंबอกข้อมูลก็หลุดจากข้อกล่าวหา”

อเล็กซ์หน้าหมองลง แล้วนั่งลงบนขอบเตียง

“นั่นแหละที่ฉันกังวล ต่อให้ฉันพาดพิงถึงบุคคลที่สาม แต่ก็ไม่มีพยานคนอื่นอยู่ในเหตุการณ์ จะมีก็แต่ไม่ตายอีกอย่างคือ ฉันใช้ดาบยาวไม่เป็น คุณดิสก้าเป็นพยานได้”

“ไม่ได้หรอก” มินอาแย้ง

“ทำไมล่ะ” อเล็กซ์ถามเสียงสูง แต่มินอายังไม่ทันตอบ อเล็กซ์ก็ตอบเสียเองว่า

“เพราะฉันคือแม่มดแห่งพาเวนน่าสินะ โอ๊ย! ชักจะเกลียดท่านแม่มดขึ้นมาตจิดๆ แล้วสิ เจ้าก่าไลนี่ด้วย หาแต่เรื่องให้ตลอดสิน่า”

มินอามองท่าทางของอเล็กซ์ที่หัวเสียและพานบริภาษาใส่ทั้งท่านแม่มดตัวการใหญ่กับก่าไลอำพันเจ้าปัญหาอยู่เฉยๆ แล้วเดินไปหาถุงผ้ามาใส่ผ้าเปื้อนเลือด

“เอ้อ มินอา” อเล็กซ์เรียกเหมือนนึกอะไรขึ้นได้

“อะไรจ๊ะ” มินอาถาม

“ลุกบอกให้เอาผ้านั้นไปให้เขาอะ”

มินอาก้มมองถุงผ้าในมือแล้วรับคำ “ได้ เจ้าก็ไปเปลี่ยนชุดได้แล้ว เราต้องเดินทางไปบวงสรวงแสงแรกกัน”

“ได้เลย ให้ตายเถอะ ฉันเพิ่งผ่านช่วงเวลาหน้าสิ่วหน้าขวานมาหยกๆ นี่ยังต้องทำงานต่ออีก งานคือเงิน เงินคืองาน บันดาลสุขจริงๆ เอ้อ! ช่างเถอะ เลิกคิดๆ อะไรจะเกิดก็ต้องเกิด” อเล็กซ์บ่นพึมพำขณะเดินเข้าห้องน้ำไป

มินอามองตามอเล็กซ์ไปจนลับสายตา แล้วลอบถอนหายใจ

“ใช่ อะอะไรจะเกิดก็ต้องเกิด” มินอาพูดกับตัวเองเบาๆ แล้วเดินไปที่ประตู กดปุ่มเปิดประตูหินออก อลลัคที่ยืนอยู่หน้าประตูก็หันมามอง มินอาจึงส่งถุงผ้าให้ “ผ้าที่เปื้อนเลือดทั้งหมด อเล็กซ์บอกว่า ให้เอามาให้ท่าน”

“ขอบใจ” อลลัคตอบสั้นๆ แล้วรีบของไป

มินอามองคนที่รับของไปแล้ว แต่ยังมองหน้าเธออยู่ คนร้อนตัวจึงถามว่า “มีอะไรร้อนหรือ”

“เจ้านอนอยู่กับอเล็กซ์ รู้สึกมีอะไรผิดปกติบ้างหรือเปล่า”

มินอาส่ายหน้า “ไม่ แต่ถึงจะมี ข้าก็ไม่รู้หรือทราบดีขนาดอเล็กซ์เองยังไม่รู้เลยว่าเกิดอะไรขึ้น”

อลลัคพยักหน้า มินอาจึงโค้งศีรษะเล็กน้อย แล้วทำท่าเอื้อมมือไปกดปุ่มปิดประตูหิน แต่ต้องชะงักเพราะอลลัคเอ่ยว่า

“ดูแลอเล็กซ์ด้วย หากกำลังล้มอาพันนั้นพานางไปที่ไหนอีก เจ้าต้องรายงานข้าทันที ท่านไวเซอริกกลัวว่าจะเกิดเรื่องไม่คาดคิดขึ้นก่อนที่เรตบลัดจะมาถึง”

มินอาพยักหน้า “ค่ะ”

บานประตูปิดลงแล้ว มินอาเดินเข้าไปในห้องอาบน้ำเพื่อเตรียมชุดให้อเล็กซ์ แต่เธอกลับพบว่าในห้องอาบน้ำมีแต่ความว่างเปล่า

“อเล็กซ์!” มินอาร์้องเรียก พลางหันซ้ายหันขวามองไปรอบห้อง แล้วเดินไปทุดตัวลงข้างอ่างอาบน้ำ เพื่อก้มดูให้แน่ใจว่าอเล็กซ์แกลังดำน้ำลงไปอยู่ที่ก้นอ่างหรือเปล่า แต่ไม่มี มินอาหัวใจหล่นวูบ และรีบลุกขึ้นวิ่งไปเปิดม่านทุกผืนที่แขวนทิ้งตัวห้อยอยู่รอบห้องอาบน้ำ พลางร้องเรียก

“อเล็กซ์! อย่ามาเล่นซ่อนหากันตอนนี้นะ เจ้าอยู่ไหน ออกมาเถอะ” มินอาร์้องถาม พลางเดินไปดูที่ตะกร้าเสื้อผ้า ก็เห็นชุดของอเล็กซ์

ที่ถอดทิ้งไว้

คนที่ไม่เคยยอมแม้แต่จะอาบน้ำร่วมกับคนอื่น จะถอดเสื้อผ้าแล้วเดินออกไปไหนได้

“ตายละ หรือว่า...” เท่านั้นเอง มินอาทก็วิ่งไปที่ประตู แล้วพาดมือลงที่ปุ่มเปิดประตูหิน เพื่อออกไปเผชิญหน้ากับอัลลัคอีกครั้ง

“ทำไมเร็วจัง เตรียมตัวกันเสร็จแล้ว...”

“อเล็กซ์หายไป!” มินอาละล้าละล้า

“หา!” อัลลัคอุทาน

“อเล็กซ์เข้าไปอาบน้ำ ข้าหาดีแล้ว แต่ไม่เจอ นางหายไปจริงๆ”

อัลลัครีบก้าวเข้าไปในห้อง ตรงดิ่งไปที่ห้องอาบน้ำอย่างรวดเร็ว แล้วก็พบแต่ความว่างเปล่าอย่างที่มินอาบอก ส่วนมินอาทก็วิ่งไปทั่วห้องเพื่อตรวจดูอีกครั้งให้แน่ใจ ว่าอเล็กซ์ไม่ได้แกล้งเธอเล่น กระทั่งทั้งคู่วนมาพบกันที่ห้องโถง แล้วมองหน้าอย่างตกใจไม่แพ้กัน

“อเล็กซ์หายไปจริงๆ ทำยังไงดี” มินอาถามหน้าเสีย

“ข้าจะไปแจ้งท่านไวเซอร์” อัลลัคเอ่ยเสียงเข้ม แล้วหมุนตัวเดินออกจากห้อง มินอาวิ่งตามไป พลังถามเสียงดังไล่หลังว่า

“ถ้าเรดบลัดมาที่นี่ แล้วพวกเขาไม่เจออเล็กซ์ละก็...”

“อย่าเพิ่งคิดมากเรื่องนั้น ครั้งที่แล้วอเล็กซ์ไปตอนนอน แล้วก็กลับมา บางทีครั้งนี้ก็อาจเหมือนกัน”

“แล้วถ้าไม่ล่ะ” มินอาแย้งอย่างคาดการณ

อัลลัคหันมามองคนตัวเล็กที่วิ่งตามเขามา แล้วหันไปมองทางข้างหน้า และคำตอบที่ได้ก็ทำให้มินอาหน้าซีดเผือด

“ผู้ต้องสงสัยที่หลบหนีการสอบสวนของเรดบลัด มีสภาพเป็นยังไง เจ้าก็รู้อยู่แล้วนี่”

4

เกราะห้า

อเล็กซ์ไม่รู้ว่ามันเกิดขึ้นได้อย่างไร ที่จำได้เธอแค่ถอดเสื้อผ้า ออก เดินไปตักน้ำราดตัว ฟอกสบู่ล้างตัวคร่ำๆ เสร็จ ก็ก้าวลงอ่างอาบน้ำ จับพลันที่เท้าจุ่มลงในน้ำ ตัวของเธอก็หมุนคว้างเหมือนถูกเหวี่ยงขึ้นจากผืนน้ำ เท้าที่จุ่มอยู่ในน้ำเมื่อครู่ขึ้นไปลอยอยู่กลางอากาศบนผืนฟ้ากว้างใหญ่ ในท่ายืนนิ่งตัวตรงแนว แต่กลับรู้สึกเย็นสันหลังวาบด้วยสายลมแรงที่พัดผ่าน เนื่องจากร่างของเธอร่วงลงสู่เบื้องล่างอย่างรวดเร็ว

ตูม!

เสียงตกกระทบผืนน้ำดังขึ้นพร้อมกับน้ำที่แตกกระจาย แผ่นหลังกระแทกกับผืนน้ำเย็นเฉียบเจ็บไปทั่วแผ่นหลัง ตอนเด็กๆ อเล็กซ์เคยกระโดดน้ำลงมาจากต้นไม้เหมือนกัน แต่เทียบกับครั้งนี้ ดูท่าเธอจะตกจากระดับที่สูงมากๆ เลยทีเดียว เพราะแรงกระแทกที่หลังครั้งนี้มันเจ็บกว่ามาก

เด็กสาวรอให้ร่างหยุดดิ่งลึกลงไปจนลอยนิ่งอยู่ใต้น้ำ จึงพลิกตัว ตีขาเพื่อถีบตัวให้ทะเลขึ้นสู่มิวน้ำเร็วที่สุด โดยไม่สนใจเยื่อแก้วหูที่โดน แรงดันใต้น้ำอัดเสียจนเจ็บปวดและอื้อไปหมด เมื่อโผล่พ้นมิวน้ำออกเหล็กก็รีบปาดหน้าปาดตามองหาฝั่ง แล้วแหวกว่ายตรงรี่เข้าฝั่งทันที

‘โอย! ปวดหูซะมิด’ อเล็กซ์คิด ขณะยื่นมือไปคว้ากึ่งของต้นไม้ที่ ออูร์มตลิ่งซึ่งย้อยลงมาเรี่ยน้ำเพื่อทรงตัว ใจหนึ่งอยากจะป็นขึ้นฝั่งเลย แต่ลำเหนียกได้ว่าตอนนี้เธอเองไม่มีเสื้อผ้าปกปิดร่างกายสักชิ้น ขึ้นขึ้นไปเดินโทงๆ ทั้งอย่างนี้ ใครจะห้ามยามชวยซ้ำสอง ต้นไม้คนโผล่มาเห็นเข้า คงสติแตกแน่

“มันที่ไหนล่ะเนี่ย” อเล็กซ์พิมพ์่าอย่างใช้ความคิด มือข้างหนึ่งก็ แหย่หูที่อื้อจนแทบไม่ได้ยิน แกรมเจ็บแปลบๆ ภายในช่องหูลึกๆ อยู่ตลอดเวลา ยังไม่นับแผ่นหลังที่โดนกระแทกจังๆ ซึ่งความแสบก็แผดงฤทธิ์อยู่

อเล็กซ์กวาดสายตามองไปรอบตัว บริเวณโดยรอบนี้เป็นเว้งน้ำ ขนาดใหญ่พอควร ณ ตำแหน่งที่เธอพุ่งตกลงมาเมื่อกี้ ก็นับว่าจมลงไปได้ น้ำลึกมากแล้วนะ แต่เธอก็ยังหยั่งเท้าไม่ถึงพื้นที่กั้นเว้งน้ำแห่งนี้เลย แสดงว่ามันต้องลึกมากๆ เด็กสาวประเมินสถานการณ์รอบตัว พลังสาวมือโตไปตามกิ่งไม้ และเคลื่อนตัวเข้าใกล้ตลิ่งให้มากขึ้น เท้าทั้งสองข้างก็บิดปายอยู่ใต้น้ำไปรอบๆ เพื่อสำรวจหาจุดที่พอจะหยั่งเท้าขึ้นบนพื้นดินได้ ไม่นานอเล็กซ์ก็มาถึงเขตน้ำตื้นที่พอจะหยั่งเท้าขึ้นได้ เธอจึงค่อยๆ ก้าวเดินไปบนพื้นดินที่นุ่มหนึ่ๆ อย่างระมัดระวัง

‘แค่นี้ก็แย่แล้ว ถ้าหिनบาดเจ็บเลือดโชกซ้ำอีกละพุงเน่’

เฮือก!

ขณะอเล็กซ์มุงความสนใจไปที่พื้นดินใต้น้ำที่เท้าก้าวเดินอยู่บนบนหลังต้นคอเธอก็พลันลุกพืบ เด็กสาวหันขวับไปมองสิ่งที่ทำให้ สัตว์ชาติญาณของเธอร้องเตือน ดวงตาสีฟ้าของอเล็กซ์สบกับดวงตาสีส้ม

ของสิ่งมีชีวิตที่มีลิ้นสองแฉก ซึ่งไหลพ่นน้ำมาอย่างเยียบเยิบ หัวของมันใหญ่กว่าหัวคนเสียอีก มันตัวดูลิ้นสองแฉกแผล็บๆ สิ้นระริ้วอยู่ ทำให้อเล็กซ์ตัวแข็งที่อจนแทบจะปล่อยมือจากกิ่งไม้ แต่พอเริ่มเสียการทรงตัว เด็กสาวก็รีบกำกิ่งไม้ไว้แน่นต่อตามสัญชาตญาณ

“จะ...งู กะ...”

ฉับ!

อเล็กซ์ยังไม่ทันจะกรี๊ดร้อง หัวเจ้างูยักษ์ซึ่งพุ่งใส่เธอก็ขาดเป็นสองท่อน เลือดสีแดงฉานกระชูดเป็นล้าออกจากคอมัน สาดเข้าไปใส่อเล็กซ์ กลืนควาเลือดคละคลุ้งจนแทบอาเจียน เด็กสาวตกใจจนตัวสั่นเต็ม และผล็อยปล่อยมือจากกิ่งไม้ แรงน้ำกระเพื่อมที่โถมเข้ามาซัดอเล็กซ์จนเซ หายหลัง ล้มลงจมน้ำตรงนั้น เธอตะเกียกตะกายลุกขึ้นมาล้าล้ากน้ำอย่างรีบร้อน และด้วยไม่ระวังจึงล้มซ้ำอีกรอบ

“รีบขึ้นมา!” เสียงร้องสั่งดังมาจากคนที่ช่วยชีวิตเธอไว้

อเล็กซ์พลิกตัว ไข้สองมือทั้งตะกุกและเหนียวรังกิ่งไม้ใกล้ตัว เพื่ออุดรั้งตัวเอง ขณะที่สองเท้าก็จำพรวดๆ ไม่สนใจพื้นใต้น้ำอีกว่าจะมีอันตรายใดๆ หรือสภาพตัวเองจะดูได้หรือไม่ แค้นหวังว่ามันจะช่วยให้เธอขึ้นฝั่งได้เร็วที่สุดเป็นพอ ส่วนคนสั่งเร่งรัดให้เธอลุกขึ้นมาเร็วๆ ก็พุ่งสวนทางกับเธอลงไปใต้น้ำ ฟาดพินดาบใหญ่ใส่ร่างเจ้างูยักษ์ที่คืนพลานนั้นไปอีกหลายดาบ จนมันขาดเป็นหลายท่อน

เลือดของเจ้างูยักษ์ไหลทะลักนองผืนน้ำโดยรอบ จนน้ำกลายเป็นสีแดงฉาน ผู้ช่วยชีวิตอเล็กซ์จึงดูเหมือนกับยืนกวัดแกว่งดาบอยู่ท่ามกลางทะเลเลือด แต่คนผู้นั้นกลับไม่สนใจ เขายังคงเดินดิ่งเข้าไปหาซากงูตัวนั้น แล้วจ้วงมือแทงทะลุเข้าไปในลำตัวงู รวากับหาของอะไรสักอย่าง สักครู่ก็กระชากมือออกมา เขาจุ่มมือข้างนั้นล้างน้ำสายไปมาอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นก็นำของบางอย่างที่วามาส่งกับแสงแดดด้วยสีหน้าพอใจ

“อะ...ขอบคุณนะคะ” อเล็กซ์เอ่ย ขณะย่อตัวลงนั่งยองๆ เพื่อปกปิดร่างกายบางส่วนของตัวเองไว้ พอได้สติคืนมาครบถ้วน ความอายก็ตามติดมา

“ขอบคุณ?” คนที่ควรตอบรับคำขอบคุณกลับหันมาถามเหมือนสงสัยจริงๆ

อเล็กซ์เงยหน้าสบตาอีกฝ่ายเพื่อจะยืนยันซ้ำ แต่พอเห็นหน้าคนที่ช่วยชีวิตเธอซัดๆ เด็กสาวก็ตะลึงจนอ้าปากค้าง

สิ่งที่อเล็กซ์ภูมิใจที่สุดในชีวิตคือ สมองกับความจำ ขอเพียงได้เห็นสักครั้งหนึ่ง เธอไม่มีวันลืมมันได้ง่ายๆ เช่นเดียวกับใบหน้าของคน หากเธอได้พบเขามาครั้งหนึ่ง เธอจะไม่มีวันลืมใบหน้าเขาหรือเธอคนนั้นเลย แล้วคนที่มีลักษณะเด่นเฉพาะตัวอย่างคนตรงหน้า เธอจะลืมได้อย่างไร

‘ดวงตาสีฟ้าอมเทา เส้นผมสีส้ม รอยสักที่ต้นคอ และ...ดาบยาวประจำตัว ไม่ผิดแน่ เธอคนนี่คือ...’

“นี่” หญิงสาวสบตากับอเล็กซ์ แล้วส่ายยิ้ม นั่นทำให้อเล็กซ์ผงะจนล้มลงไปนั่งพับเพียบกับพื้นตลิ่ง

“คุณ...”

“ดูเหมือนท่านแม่दनิยมการปรากฏตัวอย่างไม่คาดฝัน...” นักฆ่าหญิงปริศนาเปรย พลางเดินไปราดากับผืนน้ำ เพื่อล้างคราบเลือดดูที่เปื้อนดาบ จนน้ำที่โดนดาบลากผ่านเปลี่ยนสีเป็นริ้วสีแดงคล้ายดาบเล่มนั้นกำลังคายเลือดที่เพิ่งดื่มกิน อเล็กซ์เห็นแล้วอดสยงไม่ได้ จึงกระเถิบตัวถอยด้วยความหวาดหวั่นอย่างลึ้มตัว กระทั่งเธอคนนั้นกวัดดาบขึ้น เธอก็ต้องกรี๊ดร้องออกมา

“อย่าทำอะไรฉันนะ!”

อเล็กซ์ร้องห้ามพร้อมกับหลับตาปี คิดว่าคราวนี้คงต้องตายแน่ๆ แต่รอคอยมาตั้งนาน ก็ไม่รู้สักเจ็บปวดร่างกายในส่วนใดๆ จึงค่อยๆ ลืมตา

มอง ก็พบปลายดาบด้ามนั้นมาหยุดอยู่ที่ข้างแก้มของเธอห่างออกไปเพียงเล็กน้อย เด็กสาวจึงเงยหน้าสบตาเจ้าของดาบ สิ่งที่อยู่เบื้องหน้าคือ ความงุนงง

“เจ้า...”

“อย่าทำอะไรฉันเลย ฉันจะไม่บอกใครว่าเจอคุณ จะไม่บอกใครเลย สัญญา” อเล็กซ์ละล้าละลัก

“ห้ามร้องไห้” นักฆ่าหญิงสั่ง

“ไม่ได้ร้อง” อเล็กซ์ได้แล้วรีบยกมือปิดปาก พลังคำตัวเองที่ปากไวพูดต่อปากต่อคำไปตามนิสัย

‘จะตายก็เพราะปากนี่แหละ’ อเล็กซ์คิด พลังลอบมองคู่กรณีใจตุ้มๆ ต่อมๆ

ท่าทางเหมือนจะกลัวแต่ไม่กลัวของอเล็กซ์ทำให้นักฆ่าสาวปริศนาขมวดคิ้ว แต่แทนที่เธอจะลดดาบลง กลับชี้ปลายดาบเลยไปด้านหลังอเล็กซ์ เมื่ออเล็กซ์หันมองตาม ก็พบหญิงหนึ่งใบใหญ่

“หยิบเสื้อผ้านั้นแล้วใส่ซะ พวกเราต้องรีบออกจากที่นี่”

อเล็กซ์หันมามองคนสั่งแวบหนึ่งอย่างไม่เข้าใจ

“เร็วๆ” เสียงห้วนสั่งเร่งรัดดังตามมา

อเล็กซ์กุกุกจอกลานเร็วๆ ไปที่ถุงหนังสัตว์ใบนั้น แล้วดึงเสื้อผ้ออกมาชุดหนึ่ง ลักษณะก็คล้ายกับชุดที่นักรบหญิงคนนี้ใส่อยู่นั้นแหละ เธอรีบสวมอย่างรวดเร็ว แต่ความต่างด้านสรีระของทั้งคู่ทำให้อเล็กซ์แอบอณาถใจตัวเอง

“ต่อให้เราโตกว่านี้ ก็คงสู้เธอคนนี้ไม่ได้หรอกอเล็กซ์เอ๊ย” เด็กสาวพูด พลังตบมือไปตามสัดส่วนบนร่างกายตัวเองอย่างจนปัญญา ที่ควรเว้าก็ไม่เว้า ส่วนที่ควรโค้งนูนอวบอ้อมก็ไม่เป็นอย่างที่ควร แล้วหันไปพูดกับคนสั่ง

“เสร็จแล้ว...คะ”

“ยื่นมือมา”

อเล็กซ์ทำตามอย่างว่าง่าย เธอคนนั้นลดตาบในมือลง หันไปหยิบเชือกจากในถุงหนังออกมามัดมือซ้ายของอเล็กซ์ แล้วกระตุกเชือกให้อเล็กซ์เร่งฝีเท้าออกเดินทางทันที

อเล็กซ์เดินตามไป พลังก้มมองเชือกที่ข้อมือตัวเอง แล้วเงยหน้ามองแผ่นหลังผู้คุมที่จูงเชือกเดินนำอยู่ จากนั้นผ่อนลมหายใจยาว

‘อย่างน้อยก็ดีกว่าถูกฆ่าละนะ แต่...ตกลงผู้หญิงคนนี้ต้องการอะไรจากเราละเนี่ย’

ลูมิเนอร์ มากัสตาร์ รู้ดีอยู่แล้วว่าจะไรก็ตามที่เกี่ยวข้องกับ

แม่ मदแห่งพาเวรน่ากำมะลอ ย่อมไม่เคยเป็นไปอย่างปกติ เริ่มต้นจากเด็กสาวธรรมดาจนกลายเป็นแม่ मदโดยที่ตัวเองไม่รู้ตัว จากนั้นตกเป็นผู้ต้องสงสัยในการช่วยให้นักโทษคนสำคัญของอาเจนตาร์แหกคุกหลวง และตอนนี้...ก็หลบหนีการไต่สวนของเรดบลัด

“เจ้าเล่าว่าอเล็กซ์เข้าไปอาบน้ำแล้วหายไป ระหว่างนั้นเจ้าไม่ได้ยินเสียงผิดปกติอะไรเลยงั้นหรือ” ดิสก้าถามนางทาสที่ดูแลอเล็กซ์

มินอาก้มหน้าจนแทบพื้นเมื่ออยู่ต่อหน้าไวเซอร์ทั้งสี่ในห้องโถง แล้วตอบว่า “คะ ข้าไม่ได้ยินอะไรเลย”

“ก่อนเข้าไปละ” วาซาเรียถาม

“เห็นพูดว่ากลัวการสอบสวนของเรดบลัด กลัวจะไม่พ้นข้อกล่าวหา แต่ก็กลัว”

วาซาเรียหันตามองนางทาสที่อเล็กซ์สนิทที่สุด แล้วหันไปกระซิบกับอิลกาว่า “นางทาสคนนี้ชื่อ ‘มินอ่า’ ไซ่ใหม่”

“ไซ่ เธอเป็นลูกสาวของทาสผู้ดูแลเซตารีแห่งออเรียมา” อิลกา

ตอบ ขณะลูมิแன்றถามมินอาต่อว่า

“อเล็กซ์รู้หรือเปล่า ว่าการหลบหนีจากเรตบลัดมีโทษร้ายแรง
แค่ไหน”

มินอาส่ายหน้า “ไม่ค่ะ”

“เจ้ากลับไปเฝ้าห้องนั้นไว้ ห้ามแพร่งพรายให้ใครรู้เด็ดขาดว่า
อเล็กซ์ไม่ได้อยู่ในห้อง หากใครถามถึง ก็บอกไปว่าอเล็กซ์ต้องการพักผ่อน
เพื่อฝึกจิต”

“ค่ะ ท่านไวเซอร์ ข้าขอตัว” มินอาตอบ แล้วลุกขึ้นทำความเคารพ
ไวเซอร์ทั้งหมดอีกครั้ง ก่อนจะหมุนตัวเพื่อเดินออกจากห้อง แต่เธอยัง
ไม่ทันจะก้าวเดิน ดิสก้าก็เอ่ยขึ้นว่า

“เดี๋ยวก่อน!”

มินอาหันมาค้อมตัวและก้มหน้ารับคำสั่ง

“เจ้าชื่อ มินอา ใช่มั้ยหรือ”

“ค่ะ” มินอายังคงก้มหน้า

ดิสก้ามองมินอาด้วยสายตาพิจารณาอย่างจริงจังอยู่ครู่หนึ่ง และ
พูดว่า “เจ้าไปได้แล้ว”

มินอาเฝ้ารอรับคำสั่งนี้ แต่เมื่อไม่ได้รับคำสั่งอะไรจึงเดินออกจาก
ห้องไป ดิสก้ายังคงมองประตูที่ปิดสนิทไปแล้ว

“อยากเปลี่ยนรสนิยมหรือไง” วาซาเรียเปรย เป็นเหตุให้คนที่ตก
อยู่ในภวังค์หันไปมอง

“รสนิยมอะไร อ้อ...! ใบบ้า นั่นเด็กนะ” ดิสก้าว่าเพื่อนอย่างหัวเสีย

“ก็ถึงได้ถามว่าจะเปลี่ยนรสนิยมหรือ ข้าเห็นเจ้าจ้องนางเสียจน
เด็กมันขนลุกวูบวาบแล้วมั้ง” วาซาเรียแซว จนดิสก้าอยากทำประลอง
ดาบกับพ่อมดซีแกลิ่งคนนี้เสียเดี๋ยวนี้

“เด็กไปไหม” ดิสก้าตอบ

“อ้อ ข้าลืมไป ไวเซอร์แห่งเฟอราเมนชอบแต่ผู้หญิง จู๊ด จู๊ด จู๊ด เท่านั้น”

“จู๊ดอะไรของเจ้า” ครีส์รับมุกต่อ

วาซาเรียเลยเอามือแตะหน้า ตามด้วยหน้าอก แล้วก็สะโพก

“ก็จู๊ดนี้ นี นี นะสิ”

“ใช่เรื่องที่จะมาล้อเล่นกันในเวลานี้ไหมพวกเจ้า” อิลกาตุเสียงขริ่ม แต่ทั้งสองคนที่ทำเรื่องไม่เป็นเรื่องกลับหัวเราะเฮฮากันครั้นครัง ก่อนจะเงยบเมื่อลูมิแนร์ถามว่า

“เจ้าสงสัยมินอาจันหรือ”

ดิสก้าเลิกสนใจการล้อเลียนของเพื่อนเป็นปลิดทิ้ง แล้วส่ายหน้า

“เปล่า แต่เด็กคนนั้นทำให้ข้านึกถึงอะไรบางอย่าง เห็นว่าเป็นลูกสาวของกาเนียจันหรือ”

ลูมิแนร์สบตาดิสก้าอย่างเข้าใจ “ใช่ แต่เด็กคนนั้นไม่รู้ชื่ออะไรออกนางยังเด็ก”

ดิสก้าพยักหน้า ก่อนจะปล่อยสิ่งที่เขาสะกดใจให้ผ่านไป แล้วหันไปถามอิลกาว่า

“ถ้าเรายังหาอเล็กซ์ไม่เจอก่อนพวกเรดบลัดจะมา ข้าว่าเรามีปัญหาแน่ แม้แต่อาเจนตารีก็จะถูกครหาไปด้วย ว่าไม่ให้ความร่วมมือกับเรดบลัด เจ้าคิดว่ายังไง”

“ถ้านางยังอยู่ในอาเจนตารี ไม่เกินยี่สิบสี่ชั่วโมง คนของข้าจะหานางพบ แต่ถ้าไม่...”

“เดี๋ยวนะๆ อเล็กซ์จะออกจากอาเจนตารีได้ยังไง” ครีส์แย้งแล้วอ้าปากค้าง เมื่อดิสก้าสวนว่า

“เมื่อไม่กี่ชั่วโมงก่อน นางยังไปอยู่ในเหตุฆาตกรรมหมู่ที่ร้านอิลซอร์ได้เลย แล้วทำไมตอนนี้จะไม่อยู่ในอาเจนตารีไม่ได้ล่ะ”

“พวกเราหานางเจอแน่ ไม่ต้องห่วงไปหรอกดิศก้า” ลูมิเนอร์เอ่ยเสียงเรียบ

“เจ้าเอาอะไรมามั่นใจขนาดนั้น ลูม นางหายไปด้วยมนตร์เคลื่อนย้ายนะ แม้จะไม่ใช้ความตั้งใจของนาง แต่อำพันแห่งพาเวณนั้นจะต้องสำแดงฤทธิ์แน่ๆ” วาซาเรียแย้ง

ลูมิเนอร์ถอนหายใจยาวแล้วลุกขึ้น “อิลกา ข้าต้องใช้วิหารฝึกจิตตอนนี้ สถานที่ของเจ้าพร้อมไหม”

อิลกาสบตาลูมิเนอร์อย่างเข้าใจ ลูมิเนอร์มักรู้เสมอว่ามีอะไรบางอย่างเกิดขึ้นกับใคร แต่ไม่เคยถามหรือบอกใครๆ อิลกาเคยสงสัยว่าลูมิเนอร์มีความอดทนในการทำตัวว่าไม่รู้ได้อย่างไร แต่ก็นั่นแหละ การเก็บความลับเป็นความสามารถพิเศษของไวเซอร์แห่งออเรียมา

“วิหารจะพร้อมให้เจ้าทำพิธีทันทีที่เจ้าพร้อม ว่าแต่เจ้าจะทำพิธีอะไร”

ลูมิเนอร์กวาดตามองเพื่อนทุกคน แล้วตอบเสียงเรียบว่า

“เรียกแม่มนะสิ”

5

ช่วยช้อบ

“เราจะพิกันตรงนี้” เสียงผู้คุมของอเล็กซ์ดังขึ้น ขณะที่เธอเหวี่ยงถุงหนังสัมภาระลงตรงโคนต้นไม้ใหญ่ แล้วกระตุกเชือกที่มัดมืออเล็กซ์ ทำนองสั่งให้เดินมานั่งในร่มด้วยกัน อเล็กซ์ทำตามสัญญาณสิ่งนั้น แต่โดยดี สาวนักรบปริศนาก็เอาปลายเชือกข้างที่เธอถือไปผูกไว้กับต้นไม้ อเล็กซ์มองการกระทำนั้นอย่างไม่เข้าใจ เอ...คนที่นี่เขาจับเชลยมัดไว้แบบนี้หรือ มัดมือด้วยเชือกแค่ข้างเดียว แถมเอาไปผูกไว้กับต้นไม้ อย่างกับสายจูงสุนัขเนาะ

“เอ่อ...”

จ๊ับ!

อเล็กซ์คิดอยู่เพลินๆ ยังไม่ทันได้พูดอะไร สาวปริศนาคนนั้นก็ชักดาบตัวดอย่างรวดเร็ว กิ่งไม้เหนือศีรษะอเล็กซ์ร่วงกราวลงมา จนอเล็กซ์กระเียบตัวหลบแทบไม่ทัน เพราะกลัวกิ่งไม้เหล่านั้นจะตกใส่ศีรษะเธอเข้า

พลางเหลืออกตามองคนลงมือแบบไม่มีปี่มีขลุ่ยอย่างกลัวใจ

‘จะทำอะไรอีกล่ะเนี่ย’ อเล็กซ์คิดอย่างหวาดๆ

ผู้คุมสาวเดินไปหยิบกิ่งไม้มาลิดแขนงใบออก และเหล่าจันเก็ลียง
 เกลา กลายเป็นท่อนไม้ที่กลมกลึงและเรียบเนียนไม่เหลือเสี้ยนยาว
 ประมาณหนึ่งเมตร แล้วโยนไม้เรียวนั้นให้อเล็กซ์

อเล็กซ์รับมาถือไว้และถามว่า “มันคืออะไรคะ”

“ร่างกายของทั้งเจ้าและข้ามีคราบและกลิ่นเลือดของเจ้าลูกเทอรัล-
 ทูต้าตัวนั้นติดอยู่ กลิ่นของมันจะดึงดูดพวกงูชนิดอื่นๆ เข้ามา ฉะนั้นเวลา
 เดินเจ้าก็ระวังๆ หน่อยล่ะ”

อเล็กซ์ตาโต พลางก้มมองไม้ในมือ “เทอรัลทูต้า?”

“ไม่รู้จักหรือ” หญิงสาวถาม พลางเลิกคิ้วงมในใจนิดๆ

อเล็กซ์ยิ้มแห้งๆ ให้ เมื่อผู้หญิงปริศนาเห็นรอยยิ้มของอเล็กซ์
 แบบนั้น ดวงตาสีเทาอมฟ้าก็มีแววสงสัย

“มันเป็นของยักษ์ จำไว้แค่นี้ก็แล้วกัน” หญิงสาวอธิบายสั้นๆ และ
 นั่งลงเอนหลังพิงโคนต้นไม้แล้วหลับตา

อเล็กซ์มองคนที่อยู่ๆ ก็พันดาบ อยู่ๆ ก็เอนหลังนอนหลับได้
 ง่ายดายอย่างเหลือเชื่อ แล้วลอบถอนหายใจ พลางหันไปมองรอบตัว เมื่อ
 ไม่มีเสียงพูดคุยกัน รอบบริเวณก็เงียบสงัด จนดูราวกับชั่วโมงแห่งการ
 หนีตายเมื่อครู่เป็นเรื่องโกหกที่ไม่เคยเกิดขึ้น นั่งนิ่งอยู่ไม่นาน อเล็กซ์ก็
 เริ่มขยับตัว

“อย่าคิดหนี” คำเตือนดังมาจากผู้คุม

อเล็กซ์หันไปมอง ผู้คุมสาวยังหลับตาพริ้มอยู่ แต่มือของเธอนี้สิ
 มันเลื่อนไปกำกระบี่อยู่รอบด้ามดาบแล้ว

“ฉันเปล่าหรือนี่ แค่นี้...เรากำลังจะไปไหนกันหรือ”

“เพอร์ว”

คำตอบสั้นๆ แต่ไม่ให้ความกระจ่างอะไรแก่อเล็กซ์เลย ทำให้เด็กสาวยิ่งขมวดคิ้ว

“แล้วเฟอรัวที่ว่า มันคือที่ไหนหรอ”

คนโดนถามลืมหืมตาโพล่งมาสบดวงตาสีฟ้าใสของอเล็กซ์ และย้อนถามว่า

“แล้วแม่มดแห่งพาเวนน่าผู้ยิ่งใหญ่ไม่รู้หรือไง”

น้ำเสียงเย้ยหยันของคนถามทำให้อเล็กซ์ขมวดคิ้ว เด็กสาวก้มมองกำไลอำพันบนข้อมือตัวเองแวบหนึ่ง ‘เจ้าสินะตัวบ่งชี้ความเป็นแม่มดแห่งพาเวนน่านะ’ แล้วเงยหน้าสบผู้พูดแตกตื่นตรงๆ พร้อมกับลองถามหยิ่งเชิงไปว่า

“ฉันทหรอ แม่มดแห่งพาเวนน่า”

“ใช่ และเป็นตัวปลอมด้วย”

คำตอบเสียงเรียบเรื่อยที่แสนธรรมดาของอีกฝ่ายทำให้อเล็กซ์ใจหายวาบ

“คุณเป็นใครกันแน่ ทำไม่ถึง...”

“รู้นะหรอ และไม่ใช่ว่าแค่ฉันนะที่รู้อะไรเซอร์พวกนั้นก็รู้ดี ว่าเจ้าไม่ใช่” ผู้คุมสาวพูดสวน ขณะที่อเล็กซ์ยังพูดไม่จบ

อเล็กซ์ขยับตัวทำท่าจะเข้าไปใกล้อีกฝ่ายอย่างลึมตัว แต่ก็ต้องชะงักเมื่อเหลือบเห็นหญิงสาวกระชับมือที่กุมด้ามดาบขึ้นเล็กน้อย แล้วถามว่า

“คุณรู้อะไรมาก”

แววขบขันปนเยาะหยันฉายวาบในแววตาของอีกฝ่าย อเล็กซ์ต้องกลืนน้ำลายอย่างลึ้น ขณะรอฟังคำตอบ

“ถ้าเจ้าไม่โง่งนัก เจ้าก็น่าจะคิดออกว่าทำไม เหล่าชนชั้นสูงพวกนั้นถึงได้รู้ว่าเจ้าไม่ใช่แม่มดแห่งพาเวนน่า มันเห็นชัดขนาดนี้”

“แต่ฉันใช้พลังจากอำพันแห่งพาเวนน่าได้นะ” อเล็กซ์เถียง แต่ภายใน

สมองของเด็กสาวกลับเต็มไปด้วยภาพในช่วงที่เธอใช้เวลาอยู่ร่วมกับเหล่า
 ท่านไวเซอร์ทั้งหลาย ก็อย่างที่ผู้หญิงคนนี้พูดนั่นแหละ มันดูยุ่งเกินไป
 หรือเปล่า ที่พวกเขายอมรับแต่โดยดี ว่าเธอเป็นแม่ मदแห่งพาเวนน่า ทั้งที่
 เธอพูดออกตัวกลายๆ ว่าเธอไม่ใช่คนที่พวกเขาคิด ทุกคนที่นี่ก็ยังเชื่อ
 อย่างนั้น เมื่อเห็นชัดว่าเธอใช้พลังจากอำพันแห่งพาเวนน่า ก็มันเป็นเรื่อง
 เชื่อดั้งแต่โบราณกาลของคนที่นี่ไม่ใช่หรือ ว่ามีแต่แม่ मदแห่งพาเวนน่า
 คนเดียวที่ใช้มันได้

“ถ้าเป็นคนที่เคยเจอแม่ मदแห่งพาเวนน่าตัวจริง ใครจะเชื่อเจ้า”

อเล็กซ์จ้องหน้าคนพูดเขม็ง แม้จะตกใจอยู่บ้าง เพราะไม่คิดว่า
 ผู้หญิงคนนี้จะรู้ว่าเธอไม่ใช่แม่ मदแห่งพาเวนน่า แต่คำพูดของคนตรงหน้า
 ก็มีสิ่งหนึ่งที่น่าสนใจมาก

“คุณเคยเจอกับแม่ मदแห่งพาเวนน่ามาก่อนนั้นสิ”

หญิงสาวปริศนาหรือตามองอเล็กซ์แล้วนิ่งเฉย

อเล็กซ์จึงรู้ได้ทันทีว่าเธอคิดถูก น่าแปลก ไหนลูมิแบริบบอกกับเธอ
 ว่า เขาเป็นคนเดียวที่เคยเห็นแม่ मदแห่งพาเวนน่าไง แล้วผู้หญิงคนนี้จะ
 เคยเห็นแม่ मदได้อย่างไร

“ไม่เคย” ในที่สุดผู้หญิงคนนั้นก็ตอบ

‘เธอโกหก’ อเล็กซ์คิด

“พวกท่านไวเซอร์ก็ไม่เคยเจอท่านแม่ मदเหมือนกัน แล้วเขาจะรู้
 ได้ยังไง ว่าฉันไม่ใช่”

“ถ้าใช่ เจ้าจะต้องไม่อยู่ตรงนี้แล้ว ท่านแม่ मद” หญิงสาวปริศนา
 ตอบ พลางกวาดสายตามองอเล็กซ์ตั้งแต่หัวจดเท้า และด้วยสายตา
 ทำทายกึ่งเหยียดหยันนั้น ทำให้อเล็กซ์นึกฮึดอยากเป็นแม่ मदขึ้นมาเสีย
 เดียวนี้จริงๆ จะได้เสกคนตรงหน้าให้เป็นกบไปเสียเลย

“อย่างน้อยฉันก็ใช้เวทมนตร์ได้”

“ก็เอาสิ ข้าก็อยากเห็น”

หญิงสาวปริศนาทำท่าย พลังหลับตาลงพักผ่อนต่อ อเล็กซ์จึงได้แต่นั่งเข่นเขี้ยวอยู่คนเดียว

‘ใช่ ก็จริงอย่างที่ผู้หญิงคนนี้นี่ว่านั่นแหละ หากเธอใช้เวทมนตร์ได้จริง ก็คงไม่ต้องถูกล่ามเชือกนั่งเป็นเชลยอยู่อย่างนี้หรอก’

‘เอาใหม่อเล็กซ์ อย่าเพิ่งโมโห เขาก็พูดถูกแล้ว ตัดเรื่องหนีไปก่อน เจรจา...เราต้องเจรจา’

“เมืองเฟอรัวเนี่ย มันอยู่ตรงไหนของลิบาเนี่ย” อเล็กซ์เริ่มบทสนทนาอีกครั้ง

“เฟอราเมน”

“แล้วเราจะไปที่นั่นทำไม”

“ไม่ใช่เรา แต่เป็นเจ้า” สาวปริศนาตอบ

อเล็กซ์นั่งงันไปอย่างไม่เข้าใจ สุดท้ายก็ถามต่อว่า “ทำไมฉันต้องไปที่นั่น”

“เพราะเรตบลัดจะหยุดพักที่นั่น ก่อนลงเรือไปอาเจนตาร์”

คำว่า ‘เรตบลัด’ ทำให้อเล็กซ์เริ่มปะติดปะต่อทุกอย่างได้ แล้วโพล่งถามว่า

“คุณเป็นนักล่าค่าหัวนั่นหรือ”

“ข้าเป็นนักรบอิสระ” สาวปริศนาตอบด้วยน้ำเสียงกึ่งไอ้จ๊อด

“แต่ฉันไม่ใช่ผู้ต้องหา” อเล็กซ์สวน

“ตอนนี้เจ้าเป็นแล้ว” นักฆ่าสาวตอบด้วยน้ำเสียงยโส

น้ำเสียงที่ไม่อ่อนทรร้อนใจในความเดือดร้อนของอีกฝ่าย ทำให้อเล็กซ์อยากจะทำกรีดตั้งๆ เธอถูกกล่าวหาว่าเป็นฆาตกร และเธอกำลังรอให้ปากคำกับคณะผู้สอบสวนเพื่อเปลี่ยนสถานะจากผู้ต้องสงสัยเป็นพยานผู้เห็นเหตุการณ์ แต่ไม่รู้ว่าเพราะอะไรถึงทำให้เธอต้องมาตกอยู่ใน

เงื้อมมือของฆาตกรตัวจริงเสียนี้ และเธอจะถูกส่งตัวให้แก่ ‘เรดบลัด’ หน่วยงานที่จะดำเนินการสอบสวนเธอเร็วๆ นี้

“ฉันไม่ได้ทำ คุณต่างหากที่ทำ คุณเป็นฆาตกร ผู้ต้องหาตัวจริง”

หญิงสาวปริศนาลืมน้ำตาที่ลุกวาวขึ้น ครั้งนี้ดวงตาสีเทาอมฟ้าไม่ได้เฉยชาไร้อารมณ์เหมือนเช่นเคย แต่แวตานั้นแฝงด้วยอารมณ์กรุ่นโกรธ

“ข้าไม่ใช่ผู้ต้องหา”

“ฉันก็ไม่ใช่ และฉันไม่ได้ทำ แต่คุณทำ ฉันเห็นกับตา ฉันจะบอก...”

อเล็กซ์รีบกลืนคำพูดตัวเองแทบไม่ทัน เมื่อปลายดาบของอีกฝ่ายชี้มาที่คอหอยเธอ

“ผู้ต้องหาอาจไม่ใช่ฆาตกร และไม่ได้หมายความว่าต้องทำ พวกชนชั้นสูงไม่เคยอยากได้ความจริงอะไรอยู่แล้ว พวกเขาแค่ต้องการคนรับผิดชอบ”

อเล็กซ์เฝ้มปากแน่นเพื่อข่มกลิ้นความกลัวที่เกิดขึ้นในตัวเธอและยืนยันว่า

“แต่พวกเขาจะรู้ความจริง”

หญิงสาวปริศนาเก็บดาบของเธอ พลังตอบด้วยน้ำเสียงเยาะๆ

“จากปากใครล่ะ แม้มดก้ามะลอนะหรอ ก็ดีแล้วนี่ เมื่อเจ้ารอดจากความผิด ทุกอย่างก็จบ”

“ไม่จบ! เพราะพวกเขาจะตามหาตัวคนร้ายที่แท้จริง ฉันบอกคุณ ดิสก้าไปแล้ว ว่าคนร้ายหน้าตาเป็นยังไง คุณหนีไม่รอดหรอก” อเล็กซ์โต้ได้อย่างมั่นใจ

หญิงสาวเลิกคิ้ว “ดิสก้า อิลรอน?”

อเล็กซ์พยักหน้า ตอนนี้เธอลืมน้ำตาแล้วว่าจะถูกฆ่าปิดปากไปแล้ว เพราะคนตรงหน้าต้องการใช้เธอเป็นแพะรับผิดแทน ย่อมไม่ฆ่าเธอตายตอนนี้แน่ ดังนั้นเธอต้องล้วงความลับจากผู้หญิงคนนี้ให้ได้มาก

ที่สุด จะได้เอาไปบอกลูมิเนอร์

“ใช่ ไวเซอร์แห่งเฟอราเมน เขาเก่งมากๆ และเขาต้องหาคุณเจอแน่”

“หือๆ ฮะฮ่าฮ่า” เสียงหัวเราะที่ดังขึ้นเบาๆ ในลำคอเริ่มดังขึ้นเรื่อยๆ ทำให้ใบหน้าที่ยืนชาของเจ้าของเสียงหัวเราะน่วมองมากกว่าเดิม แต่ดวงตาของเธอแฝงแววเยาะเย้ยตลอดเวลา

“คุณ...หัวเราะทำไม”

เสียงหัวเราะเงียบไป แววตาเยาะเย้ยถูกแทนที่ด้วยแววแข็งกร้าว

“ข้าข้าเจ้าที่อ้างชื่อคนในตระกูลอิธรอนมาขู่ข้า แต่ก็ดี เพราะมันทำให้ข้าเปลี่ยนใจ”

อเล็กซ์จ้องคนพูดเขม็ง เธอคนนั้นลุกขึ้นยืนแล้วชักดาบตัวดัดจับไว ฟาดฟันใส่อเล็กซ์ในชั่วพริบตา!

ฟับ! แหมะ!

หยดเลือดสีแดงสดกระเซ็นกระจายไปทั่วพื้นดิน แต่ร่างของเจ้าของหยดเลือดเหล่านั้นกลับหายวับไปต่อหน้าต่อตามือดาบสาวที่ยืนจังก้ำออยู่ จนนักดาบสาวหงุดหงิด ต้องหันไประบายอารมณ์ด้วยการฟาดดาบใส่ลำต้นไม้อย่างเจ็บใจ

“เจ้าให้กำไลทองคำแก่อเล็กซ์นั้นหรือ น่าสนใจ” เสียงคริสดังขึ้น ขณะไวเซอร์ทั้งหมดยืนอยู่ในวิหารฝึกจิต

“ใช่ ทำไม” ลูมิเนอร์ตอบพลางย้อนถาม ขณะก้าวเข้าไปยืนอยู่ ณ ใจกลางวงอักขระฝึกจิตเพียงคนเดียว

“อืม การให้เครื่องประดับแก่ผู้หญิง มันมีเหตุผลอยู่เสมอ” คริสตอบ พลางหันไปพยักพยักกับดิสก้าทำนองหาพวก

“ถ้าไม่อยากนอนกับนาง ก็คือจีบ”

“เจ้าเรียงลำดับผิดหรือเปล่า” อิลกาติงอย่างนึกสนุกทำนองว่า
ผิดขั้นตอนไป นานๆ ที่ลูมิแนร์จะมีเรื่องให้เพื่อนๆ ได้ล้อเลียนบ้าง

ดิสก้าทำท่าทำนิ่งคิด แล้วส่ายหน้าทำตาใสซื่อแย้งว่า “ไม่หรรอก นอน
ก่อน แล้วถ้าชอบค่อยจีบก็ได้”

“ตรรกะของพวกคนเถื่อนซัดๆ” วาซาเรียแตกดัน

“ก็ดีกว่าพวกที่ชอบใช้แต่มนตร์คาถาอย่างพวกพ่อมดละนะ อย่าง
น้อยสาวๆ ชาวเฟอราเมนก็มีรสนิยมนะ เพราะเราวัดความสามารถกันที่
คารม ไม่ใช่มนตร์คาถา” ดิสก้าได้

วาซาเรียทำท่าจะโต้กลับบ้าง แต่ลูมิแนร์เอ่ยขัดเสียก่อน

“ข้าให้นาง เพื่อให้หากเกิดเหตุการณ์แบบนี้ไง เจ้าจะไปตามนาง
ได้ที่ไหน พูดอะไรกันเรื่อยเปื่อยอยู่ได้ ระวังอย่าให้พริสมาได้ยินเข้าล่ะ
พวกเจ้าทั้งสองคนได้ฟังเทศนาจนหูชาแน่”

ไวเซอร์ทั้งสองหันมองหน้ากันอย่างไม่ยินยอมพร้อมใจตามที่โดน
ขัดนัก แต่ก็ไม่หาเรื่องกันและกันต่ออีก ขณะคริสเอ่ยกับอิลกาอย่างกังวล
ว่า

“แต่เอ...เดี่ยแมนก้ามีปัญหาอะไรี่เปล่านะ ขนาดงานเคารพศพ
ของเซตารี พริสยังส่งแค่พาทีเนมาร่วมงานแทน เจียบหายไปอย่างนี้ ข้า
ชักเป็นห่วงแล้วนะ”

“ถ้ามีอะไรหนักหนา พริสคงเรียกพวกเราเองแหละ พวกเจ้าก็รู้ว่า
เดี่ยแมนก้าไม่ยอมให้คนภายนอกเข้าไปยุ่งุ่นวายเรื่องภายในมาแต่ไหน
แต่ไรแล้ว ยิ่งหลังเกิดเหตุการณ์ร้ายที่แอนเซียโบล ก็ยิ่งตึงเครียดใหญ่”
อิลกาเอ่ย พลงชี้ไปทางลูมิแนร์ที่คุกเข่าลงกลางวงอักขระ แล้วดึงแหวน
ทองเกลี้ยงที่นิ้วก้อยมือขวาออกมาวางลงบนพื้นข้างหน้า

“พิธีเริ่มละ คุ่มกันรอบตัวลูมกัน” คริสเตือนทุกคน แล้วไวเซอร์

อีกสี่คืนก็กระจายไปประจำทุกทิศรอบวงอักษระ ซึ่งค่อยๆ เรื่องแสงขึ้น โดยเริ่มมีแสงเรื่องขึ้นที่อักษระซึ่งอยู่ใกล้แหวนทองคำก่อน แล้วอักษระตัวถัดไปก็ทยอยส่องแสงสว่างไล่เรื่อยกันจนถ้วนทั่ว

ลูมิแเนอร์หลับตาลง เฟงสมาธิจดจ่อกับมนตราที่เขาถ่ายทอดอักษระเอาไว้ กำไลกับแหวนทองคำอาบเวทคู่นี้ เขาตั้งใจทำขึ้นเพื่อเอาไว้ใช้ในเวลาลูกเงิน และถือโอกาสมอบให้อเล็กซ์ในวันเกิดของเธอ โดยอัลแตร์เป็นผู้นำเอาไปให้ ไม่นึกว่าต้องใช้มันเร็วขนาดนี้

ด้วยมนตร์ที่ใช้เชื่อมต่อระหว่างของสองสิ่งนี้ ผู้ที่รู้จักเวทมนตร์แบบนี้จะสามารถถึงเจ้าของผู้สวมมันให้กลับมาหาคนอื่นอีกคน ซึ่งสวมของอีกชิ้นหนึ่งได้ในทันทีที่ร้ายมนตร์จบ

‘จงกลับมาหาข้า’ ลูมิแเนอร์คิด ขณะท่องมนตร์ตัวสุดท้ายจบ

แสงสีทองจากวงอักษระฝึกจิตสว่างเจิดจ้าบาดนัยน์ตาขึ้นแวบหนึ่ง แล้วดับวูบลง จากนั้นร่างของอเล็กซ์ก็มานั่งอยู่ตรงหน้าลูมิแเนอร์ด้วยสีหน้าตื่นกลัว ที่ลำคอเธอเหมือนโดนของมีคมเฉี่ยวเป็นแผลยาว ทำให้มีเลือดไหลออกมาก และก่อนอเล็กซ์จะกรีดร้องเพราะความเจ็บปวด ลูมิแเนอร์ก็พุ่งเข้าไปหา ทาบฝ่ามือทับลำคอของอเล็กซ์ พลังร้ายมนตร์รักษาอย่างรวดเร็วเพื่อห้ามเลือด

“อเล็กซ์!” ไวเซอร์ที่เหลื่ออุทาน แล้วต่างวิ่งเข้าไปล้อมลูมิแเนอร์

วาซาเรียช่วยมนตร์เยียวยาช่วยลูมิแเนอร์ห้ามเลือดไว้อีกแรง ขณะที่อิลกาหันตัวไปสั่งอัศวินดีพาของเขาให้ตามหอมหลวงมาด่วนที่สุด

“อเล็กซ์ อเล็กซ์! ได้ยินข้าไหม” ลูมิแเนอร์ร้องเรียก พลังปล่อยมือที่กุมคอของเด็กสาว เลือดจากบาดแผลที่คอกหยุดไหลแล้ว แต่เธอยังอยู่ในสภาพไร้สติ

“ทำไมอเล็กซ์ไม่ตอบล่ะ ตายหรือยัง” ครีส์ตาม

“แค่นี้ไม่ตายหรอกน่า น่าจะตกใจมากกว่า” ดิสก้าตอบ พลัง

กวาดตามองชุดแต่งกายของอเล็กซ์ แล้วขมวดคิ้ว

“พานางไปที่ห้องพักก่อนไหม เดี่ยวข้าจะให้นักบวชตามไปรักษาที่ห้องพัก” อิลกาออกความเห็น

ลูมิแนร์จึงอุ้มอเล็กซ์ขึ้นพลาถวามาซาเรีย ซึ่งยังคงใช้เวทมนตร์ควบคุมความรุนแรงของบาดแผลไว้

“ใครลงมือกับนางกัน แค่นายไปยังไม่ถึงสองชั่วโมงด้วยซ้ำ” ลูมิแนร์สงสัย

“จากความรู้สึกของบาดแผล ถ้าเจ้าไม่ใช้มนตร์เรียกตัวนางกลับมาทันเวลาพอดี ได้โดนมีดบาดคอตายแน่ นับว่าโชคดีที่คนร้ายลงมือในจังหวะที่อเล็กซ์ถูกเรียกตัวกลับพอดี” ดิสก้าประเมินจบ ก็ยิ่งขมวดคิ้ว

อำพันแห่งพาเวนพาทอเล็กซ์ไปยังที่แห่งหนึ่งถึงสองครั้ง และทั้งสองครั้งอเล็กซ์ก็ถูกจู่โจม ตอนแรกแค่ตัดกระดูกเส้นหลอดรวงไว้ในที่เกิดเหตุ แต่ครั้งนี้ถึงกับคิดจะปาดคอกันเลย อาจมีอะไรเกี่ยวข้องกับคนร้ายที่ก่อคดีฆาตกรรมที่ร้านอิลซอร์หรือเปล่า

นักบวชจากวิหารเอลเกตซึ่งรับผิดชอบดูแลสุขภาพของคน

ในมหาปราสาทแห่งอาเจนตาร์ มาตรวจดูอาการของอเล็กซ์อย่างละเอียดแผลของท่านแม่มดแห่งพาเวนน่าไม่ลึกมากนัก ถ้าลึกกว่านี้อีกนิดเดียวอาจตัดเส้นเลือดใหญ่ ไม่รู้ว่าท่านแม่มดถูกลอบทำร้ายด้วยอะไร แต่นั่นไม่ใช่หน้าที่ของหมอหลวงที่ต้องมาสงสัย เพราะคำตอบอาจมาพร้อมกับความตาย

“นางล้มตาแล้ว แต่ทำไม่ถึงไม่ตอบสนองใดๆ กับพวกเราเลยล่ะครับ ท่านหมอ” ลูมิแนร์ถามอย่างเป็นทางการ

“คงเกิดจากความตกใจนะครับท่านไวเซอร์ น่าจะพบเจอเหตุการณ์ที่น่าตกใจมากๆ ร่างกายเลยเครียดมาก ให้พักผ่อนอีกสักกระยะ

สติก็จะกลับมาเอง ส่วนแผลที่คอ เพราะได้พลังของท่านวาชารีช่วยรักษา อาการเลยไม่น่าเป็นห่วง เพียงแต่ต้องพอกยาที่ซ้ำให้ต่ออีกสักหน่อย ร่วมกับใช้พลังมนตร์ขาวช่วยลบรอยแผลในภายหลัง ก็จะไม่มียรอยแผลเป็น”

“ขอบคุณท่านนักบวช เดียวซ้ำจะให้โทรไปส่ง” อิลกาตอบ พลางส่งสายตาให้อัศวินดีพาของตัวเองมาเชิญนักบวชออกไป พอหันกลับมาอีกที ก็เห็นลูมิแนร์นั่งลงข้างเตียง แล้วยกมือลูบศีรษะคนที่นอนนิ่งบนเตียงอย่างแผ่วเบา

“นางยังเด็ก เจ้าว่าไหม” ครีส์เอ่ย เมื่อเห็นท่าทางอ่อนโยนของลูมิแนร์ที่มีต่ออเล็กซ์

ดิสก้ากับวาชารีก็สังเกตเห็นอย่างที่ครีส์ว่า แต่พวกเขาไม่พูดกลัวจะไปสะกิดใจลูมิแนร์จนสร้างกำแพงต่อต้านเด็กคนนี้อีกขึ้น

พวกเขาเหล่าไวเซออร์ได้รับการเลี้ยงดูมาด้วยกัน ทำไมจะไม่รู้ว่าลูมิแนร์ไม่เคยใกล้ชิดกับผู้หญิงคนไหน จนวาชารียังล้อลูมิแนร์อยู่บ่อยๆ ว่าลูมิแนร์คงตกหลุมรักแม่มดแห่งพาเวนน่าแน่เลย ถึงได้ทุ่มเทความสนใจทั้งหมดให้แก่เรื่องราวของนาง และตอนนี้ความสนใจของลูมิแนร์ก็ยังคงอยู่ที่แม่มดแห่งพาเวนน่า เพียงแต่ว่าไม่ใช่แม่มดคนเดิม

“ถ้าอำพันแห่งพาเวนพานางไปไหนอีกจะทำยังไง ครั้งที่แล้วขณะอาบน้ำยังมีสติอยู่แต่ๆ ยังหายไปได้เลย ตอนนี้ยิ่งไม่มีสติด้วย ถ้าหายไปอีกล่ะก็...ซ้ำว่าไม่รอด” ดิสก้าเอ่ยอย่างเป็นกังวล

“อย่างน้อยตอนนี้นางก็กลับมาแล้ว” ลูมิแนร์เอ่ยขึ้นในที่สุด แล้วหันมาสบตาทุกคน

“แต่ถ้านางถูกพาไปอีกล่ะ” วาชารีถามอย่างเป็นกังวลเช่นกัน เขาเป็นพ่อมดมาตั้งแต่เกิด เพิ่งมีครั้งนี้แหละที่เขากลัวอำนาจของเวทมนตร์ไม่ลื เขากลัวคนที่ใช้เวทมนตร์ไม่เป็นต่างหาก ก่อนจะพูดอย่างรู้สึกผิด

“ข้าน่าจะสอนนางให้ควบคุมพลังของนางให้ได้”

“ไม่หรือก ไม่ใช่ความผิดเจ้า อเล็กซ์เองก็พยายามอย่างเต็มที่
มาตลอด พวกเขาก็เห็นๆ อยู่ ทั้งฝึกอาวุธฝึกใช้เวทมนตร์” ดิสก้าแย้งเพื่อ
ไม่ให้เพื่อนโทษตัวเอง

“นั่นเราจะต้องทำยังไงถึงจะป้องกันไม่ให้อำพันพานางไปได้อีก
ถอดกำไลก็ไม่ได้ สองครั้งแล้วที่นางถูกพาตัวไปไหนก็ไม่รู้ ครั้งแรกตอน
หลับ ครั้งที่สองตอนอาบน้ำ ถ้าครั้งที่สามเป็นตอนนี้ ข้าว่าแย่อย่างดิสก้า
ว่าแน่ๆ”

“ข้าจะเฝ้านางเอง”

เสียงของคนที่นั่งฟังมาตลอดโพล่งขึ้น ทำให้ไวเซอร์ที่เหลือหันมา
มองลูมิเนอร์เป็นตาเดียว

“เฝ้า? ตลอดเวลาเลยนะนะ” ครีส์ย่อนถาม

ลูมิเนอร์พยักหน้า พลังเอ่ยด้วยน้ำเสียงซึ่งเครียดและแววตาจริงจัง
จนดูราวกับโกรธซึ่งใครสักคนอย่างไม่ทราบสาเหตุว่า

“ใช่ ต่อจากนี้ นางจะต้องอยู่ในสายตาของข้า...ตลอดเวลา”